

บทนำ

ฉันเกลียดฤดูฝน เพราะฤดูฝนไม่เหมาะสำหรับการเริ่มต้นอะไรใหม่ๆ แต่มันเหมาะสำหรับการนอนคุ้ยคว้าใต้ผ้าห่มในห้องนอนเล็กๆ ของฉันมากกว่า แต่ชีวิตก็เป็นอย่างนี้แหละ มันชอบบังคับให้เราทำในสิ่งที่บางครั้งเราไม่ต้องการ...

สายฝนกำลังตกกระทบกระจกหน้าต่างห้องจนเป็นภาพเบลอนาฬิกาบอกเวลาเจ็ดโมงสามสิบห้านาที ถ้าออกจากห้องช้ากว่านี้สักสิบนาทีฉันจะพลาดนัดใหม่แน่ แต่ถ้าเสียงออกไปตอนนี้ก็อาจจะเปียกโชก หรือจะโทรศัพท์ไปเลื่อนนัดดี แต่ถ้าเลื่อนนัดทางไหนก็คงไม่รอฉัน แล้วคราวนี้แม่ก็จะพุดเรื่องที่เคยบอกว่าฉันเป็นคนที่ไม่เข้ากับชีวิตของตัวเองมากเกินไป

ฉันกวาดสายตามองไปรอบห้องแล้วหยุดที่กระจกบานใหญ่ ผู้หญิงร่างเล็กอยู่ในชุดสูทสีน้ำเงินเข้มกำลังมองกลับมา เธอถักเปียกลางศีรษะแล้วก็บปลายผมไว้ที่ท้ายทอย ดวงตาวาวหรืออย่างคนไทยเชื้อสายจีน ปากนิคจุมุกหนอยไม่มีส่วนไหนสะดุดตา ผิวขาวจนเกือบซีด แต่งหน้าอ่อนๆ และดูจิตซีดไร้ชีวิตชีวาไม่แตกต่างจาก

อากาศด้านนอก

ในที่สุดก็ต้องตัดสินใจ แม้ว่าจะซีเกียจและเบื่ออากาศชื้นและ
เต็มทน แต่ความรู้สึกผิดก็กระตุ้นให้ฉันค้นหาโทรศัพท์มือถือใน
กระเป๋าแล้วกดหมายเลขของบริษัทแท็กซี่สาธารณะ สัญญาณเรียก
เข้าดังเพียงครั้งเดียวโอเปอเรเตอร์ของคุณย์บริการก็รับสาย

"ขอหมายเลขโทรศัพท์ด้วยค่ะ"

เสียงหัวเราะและหัวนตอกลับมาก เข้าวันนั้นเธอก็คงอยู่ในอารมณ์
เดียวกับฉันที่เบื่อๆ เซ็งๆ และไม่อยากจะทำงาน ฉันบอกหมายเลข
โทรศัพท์กลับไป จากนั้นเธอก็ทวนชื่อและที่อยู่ของฉันอย่างถูกต้อง

"เข้านี้คุณจะไปที่ไหนคะ แต่อาจจะต้องรอรถนานหน่อยนะ
ฝนตกหนักรถติดมากเลย"

"ค่ะ ฉันเข้าใจ ฉันต้องการไปบริษัท Results Inc. ถนน
พัฒนาการค่ะ"

"โอยตาย มันไม่ไกลจากที่คุณอยู่ก็จริง แต่ตรงนั้นรถติดมาก
จนแท็กซี่เขาไม่ค่อยอยากจะทำไปนะคะ"

ฉันรู้สึกเลยว่าตัวเองกำลังจะโดนปฏิเสธ แต่ในใจกลับเอียงเอน
ไปตามคำพูดของเธอ ความจริงถ้าไม่มีรถมารับ ฉันอาจจะตัดสินใจ
เลื่อนนัดสัมภาษณ์งานได้ง่ายขึ้น ยิ่งไงมันก็เป็นความชอบธรรมที่ฉัน
ทำได้ แล้วถ้าจะเกิดเรื่องอะไรต่อจากนั้น ฉันก็คงไม่สามารถควบคุม
อะไรมันได้แล้วละ

"เอาเป็นว่าฉันจะรอถึงแปดโมงแล้วกัน ถ้าไม่มีใครมาฉันก็ไม่
ไปแล้ว"

"โอเคค่ะ ฉันจะวิทยุหารรถแท็กซี่ที่ยอมไปรับคุณให้ค่ะ"

สายถูกตัดลงทันที ดูเหมือนฉันจะให้โอกาสตัวเองโดยการให้
โชคชะตาเป็นผู้กำหนดอีกครั้ง ถ้ารถมาทันเวลาฉันก็จะไป แต่ถ้าไม่
มาฉันก็จะเปลี่ยนชุดแล้วนอนคุตคู้อย่างที่ตั้งใจไว้

อีกห้านาทีก่อนจะเปิดโคมเสียงโทรศัพท์ในห้องก็ดังขึ้น ฉันถอนหายใจ...ต้องไปจริงๆ สิเนะ จากนั้นก็เดินไปรับโทรศัพท์ตรงหัวเตียง เสียงเจ้าหน้าที่ด้านล่างอพาร์ทเมนต์ทักทายมาให้ได้ยิน

"คุณหทัยภัทรโทรเรียกแท็กซี่ใช่ไหมคะ"

"ใช่ค่ะ"

"แท็กซี่มาแล้วค่ะ"

"ขอบคุณค่ะ ฉันจะลงไปเดี๋ยวนี้"

ฉันวางสายแล้วหยิบแฟ้มเอกสารพลาสติกกับกระเป๋าถือบนเตียงติดมือไปด้วย เมื่อโชคชะตากำหนดแล้ว ฉันก็แค่เดินตามเท่านั้นเอง

บทที่ ๖

แล้วการเดินทางด้วยรถแท็กซี่ก็ไม่ทำให้ฉันผิดหวัง เพราะว่า จะฝ่าการจราจรจากบริเวณคลองตันมาได้ ฉันก็ต้องนั่งในรถเก็นหนึ่ง ชั่วโมงจนค่าโดยสารขึ้นเป็นหลักร้อย ฉันพยายามไม่หงุดหงิดเพราะ คนขับรถใช้สิทธิ์นั้นไปแล้ว แถมยังบ่นไม่เล็กรว่ารู้อย่างนี้คงไม่มา แผลก แต่จริง...คนที่ต้องเสียเงินยังไม่มีโอกาสสนับเลยสักคำ

เมื่อแท็กซี่มาปล่อยฉันลงตรงที่หมายแล้วคนขับก็กระชากรถออกไปด้วยอารมณ์อันฉุนเฉียว ฉันกำลังगर่มสี่ขาวยืนอยู่หน้าป้ายเล็กๆ บนรั้วที่สูงแค่น้ำอก ฝนยังคงตกพรัๆ แต่ตอนนี้มันเลยเวลานัดมา ลิปทำนาที่แล้ว ถ้าเข้าไปตอนนี้มันจะยังทันไหมนะ

"จะเข้าไปไหมครับ"

"คะ?"

เสียงนั้นดังมาจากทางด้านหลัง ฉันหันไปพร้อมกับขานรับอย่าง งๆ ผู้ชายร่างสูงใหญ่ผิวออกคล้ำคนหนึ่งยืนถือร่มอยู่ เขาใส่เสื้อเชิ้ต สีเทา ผูกไทสีดำ กางเกงสแล็กส์และรองเท้าหนัง ผมสั้นแทบจะติด หนั่งศีรษะ ลักษณะภายนอกของเขาช่างเหมาะกับหน้าฝน แต่รอยยิ้ม

นั่นดูอบอุ่นเหมือนฤดูร้อน ว่าแต่เขามาโผล่ตรงนี้ได้ยังไง ฉันไม่ได้ยินเสียงรถเลย

"คุณจะไปไหนในบริษัทใหม่ครับ"

"เอ่อ เข้าค่ะ คือว่าฉันมีนัดสัมภาษณ์งานวันนี้"

"อ้อ คนใหม่ นั่นเชิญครับ"

เขาเปิดประตูรั้วเหล็กแล้วผายมือให้ฉันเดินเข้าไปก่อน สถานที่แห่งนี้ไม่น่าจะเรียกว่าบริษัทเลย มันเหมือนบ้านตึกมากกว่า รูปทรงด้านนอกคล้ายกล่องทรงสูงมีสองชั้น ฉันสามารถมองผ่านเข้าไปด้านในได้เพราะกระจกสีชาถูกติดตั้งที่ผนังด้านหน้า และมันสูงตั้งแต่พื้นจนใกล้จรดเพดาน บริเวณหน้าประตูบริษัทปลูกต้นไม้เขียวครึ้มไปหมด ทุกอย่างดูเปียกและชื้น ฉันจึงไม่มีเวลาสำรวจด้วยสายตามากนัก ตอนนี้ทำได้แค่เพียงเดินตามผู้ชายคนนี้เข้าไปด้านในตัวอาคารสีขาวสะอาดตา

เมื่อเข้าไปยืนอยู่ใต้อาคาร ผู้ชายคนนั้นก็วงร้อมของตัวเองลงแล้วหันมาแนะนำตัวกับฉัน

"ผมชื่อตริย คุณ..."

"หทัยภัทรค่ะ"

"ครับ คุณหทัยภัทรวงร้อมไว้ตรงนี้ก็ได้ เราจะได้เข้าไปข้างในกัน แม่บ้านที่นี่ดูนะครับ หากเราทำพื้นแฉะ เธอจะบ่นไม่เลิกเลย"

"อ้อ ค่ะ ขอบคุณนะคะที่เตือน"

ฉันวงร้อมของตัวเองไว้ข้างๆ เขา ผู้ชายคนนี้สูงกว่าฉันเกือบฟุตละมั้ง เขาอึดยาดียดีและยิ้มง่าย จากนั้นเขาก็ถอดรองเท้าหนังวางไว้ที่ชั้นวางรองเท้าด้านข้างประตูกระจก มันให้ความรู้สึกเหมือนบ้านจริงๆ ฉันยิ้มนิิดๆ แล้วทำตามเขา เมื่อเราสองคนจัดการกับรองเท้าของตัวเองเสร็จ ตริยก็ผลักบานประตูกระจกสีชาแล้วเดินนำหน้าเข้าไปในนั้น

เมื่อเข้ามาด้านใน สิ่งที่เคยคิดว่าสถานที่นี้เป็นอาคารสองชั้นเริ่มทำให้ฉันไม่มั่นใจ...มันไม่เชิงสองชั้น เพราะชั้นบนนั้นเตี้ยกว่าชั้นล่าง ฉันก็ไม่มีความรู้ด้านสถาปัตยกรรม แต่มันน่าจะเรียกว่าชั้นครึ่ง เพราะด้านบนคล้ายชั้นลอย จากจุดที่ฉันยืนอยู่กับตรัยสามารถมองเห็นระเบียงที่ยื่นออกมาตรงชั้นลอยนั้น ส่วนความรู้สึกแรกเมื่อได้ก้าวผ่านประตูเข้ามาคือความรู้สึกของคนที่ได้กลับบ้าน มันอบอุ่น ปลอดภัยสบาย และเป็นกันเอง

วัสดุที่ใช้ตกแต่งอาคารเป็นหินอ่อนเกือบทั้งหมด มีชุดรับแขกเล็กๆ ที่วางไว้ใต้แขนเดอเลี่ยนขนาดย่อมซึ่งแขวนตัวลงมาจากเพดานสูง ฉันเงยหน้ามองแขนเดอเลี่ยนสวยงามตระการตานั่นโล่มาจนถึงระเบียงและราวบันไดเวียนที่ทอดตัวจากชั้นลอยลงมายังพื้นหินอ่อนชั้นล่าง ที่นี้เป็นอาคารชั้นครึ่งจริงๆ

"ใส่สลีปเปอร์ก่อนครับ"

ฉันก้มลงไปมองที่เท้าของตัวเอง รองเท้าใส่ในบ้านสีเขียวอ่อนถูกวางไว้ใกล้พรมเช็ดเท้า ตรัยสวมรองเท้าซึ่งดูเหมือนจะเป็นของเขาเองเพราะมันไม่มีพู่เล็กๆ เหมือนคู่ที่ฉันกำลังจะสวม จากนั้นฉันก็รู้สึกถึงความเคลื่อนไหวของใครบางคน

"พี่ตรัยทำพื้นเปียอนรีเปล่า"

เสียงดังมาจากด้านขวามือของเรา ตรัยหันมามองหน้าฉันทำนองว่า 'เห็นไหม...ผมบอกแล้ว' ถ้าฉันเป็นแม่บ้าน ฉันก็คงไม่อยากจะใครมาทำพื้นที่นี้สกปรกเหมือนกันเพราะมันสวยเหลือเกิน แต่ทำไมแม่บ้านจึงได้ดู我呢

ความสงสัยของฉันปรากฏอยู่ไม่นาน ผู้หญิงร่างบางผิวสองสีคนหนึ่งก็โผล่ออกมาให้เราเห็น เธอสูงเพรียว ผมสั้นแคบๆ ใบหน้าสวย แถมแต่งกายดูดีก็จะเป็นแม่บ้าน และเมื่อเห็นคนถึงสองคนยืนอยู่ด้วยกัน เธอก็ลดอาการกร้าวลงไปมาก แถมมีสีหน้าเกรงอกเกรงใจ

อย่างเห็นได้ชัด

"อู๋ย ขอโทษค่ะ คุณมาติดต่อกับงานเหรอคะ"

"มาสัมภาษณ์งานกับบอสต่างหาก" ตรัยเป็นฝ่ายตอบให้

"อ้อ ถ้าอย่างนั้นก็เชิญข้างบนเลยคะ บอสรออยู่"

"งั้นผมส่งคุณตรงนี้นะ ให้เขาไปเป็นเพื่อนคุณก็แล้วกัน"

ฉันพูดขอบคุณ ตรัยก็มึนศีรษะให้ฉันนิดๆ ก่อนจะเอาเอกสารในมือเคาะไปที่ศีรษะของเธอคนนั้นอย่างคั่นเคย ฝ่ายหญิงแก้มถึงตาใส่แล้วจึงหันมาสนใจฉัน ฉันคิดว่าสิ่งที่เขาสองคนแสดงต่อกันมันน่ารักดี

"เชิญทางนี้เลยคะ"

ฉันเดินตามเธอขึ้นบันไดหินอ่อนซึ่งมีราวบันไดทำด้วยเหล็ก เพิ่งสังเกตเดี๋ยวนี้เองว่ามีลายเถาองุ่นแทรกอยู่ระหว่างราวบันไดนั้นด้วย และเว้นระยะห่างไปสักสามชั้นบันไดก็จะมีพวงอุ้งนกกั้วพวงห้อยระย้าอยู่ มันทำให้ราวเหล็กดูอ่อนหวานขึ้นอย่างไม่น่าเชื่อ เสียงสลีปเปอร์กระทบกับหินอ่อนดังแจ๊ะๆ ฉันพยายามเดินชิดฝั่งซ้ายมือเพื่อประคองตัวเองไปกับราวบันได เพราะใส่สลีปเปอร์อย่างนี้ถ้าก้าวพลาดคงได้กลิ้งตกบันไดลงไปแน่

เมื่อก้าวพ้นบันไดชั้นบนสุดแล้วฉันก็แทบล้มหายใจเพราะชั้นบนนั้นก็สวยงามไม่แพ้ชั้นล่างเลย มันเป็นโถงกว้างที่มีพรมสีเลือดนกปูไว้ตรงกึ่งกลางห้อง โตะทำงานไม้ตัวใหญ่เป็นมันวาววางอยู่บนพรมนั้น ด้านหลังเป็นกระจกทั้งหมด ด้านขวามีทีวีจอแบนวางอยู่บนสตูลซึ่งมีความสูงระดับสายตาถ้าคนดูหนึ่งที่เก้าอี้ทำงาน ส่วนผนังด้านซ้ายของโตะวางตู้หนังสือไม้ขนาดใหญ่ไว้ ฉันยังไม่กล้าขยับเพราะเจ้าของห้องไม่สิ ต้องเรียกว่าเจ้าของทุกอย่างของที่นี่กำลังยืนอยู่ตรงนั้น...

ชายร่างสูง ไหล่กว้างและตรง ศีรษะได้รูปได้ผมรองทรงหนา

สวมเสื้อเซิตส์ขาวและกำลังยืนหันหลังให้เราอยู่ด้านหลังโต๊ะทำงาน ดูเหมือนเขากำลังยืนมองเม็ดยานที่ตกอยู่ด้านนอก แวบหนึ่งที่ผมจินตนาการว่าเขาจะเกลียดผมเหมือนฉันไหมนะ

"บอสคะ คุณหทัยภัทรที่นั่นไว้มายังไงแล้วคะ"

"ครับ"

นาฬิกาเขากลับมาจู่ๆ ฉันก็รู้สึกอุ่นในอก แต่ความรู้สึกนั้นก็อยู่เพียงครู่เดียวแล้วมันก็หายไปก่อนที่จะมีใครเอ่ยอะไรขึ้นมาเสียอีก ผู้หญิงคนที่พาฉันมาส่งหันมายิ้มให้แล้วบอกให้ฉันเดินเข้าไป ส่วนตัวเธอนั้นหลบลงไปชั้นล่างทันที

ฉันเดินเข้าไปใกล้ผู้ชายคนนั้นไม่ได้ยิ้ม เขาเพียงมองฉันอย่างลึกลับ เมื่อฉันยืนอยู่หน้าโต๊ะทำงาน ฉันก็เป็นฝ่ายยกมือขึ้นไหว้ก่อนเขารับไหว้แล้วเชื้อเชิญให้หนึ่ง เมื่อมีโอกาสสบตากันใกล้ๆ ฉันรู้สึกว่าผู้ชายคนนี้ประสบความสำเร็จอย่างรวดเร็ว เขาเป็นเจ้าของบริษัทแล้ว แต่หน้าตาของเขาไม่ได้ดูมีอายุมากมายนัก น่าจะมากกว่าฉันไม่กี่ปี

"ขอโทษนะคะที่มาช้า"

"ไม่เป็นไรครับ คุณไม่ผิดหรอก ผนต่างหาก..." เขานั่งลงในจังหวะที่เสียงของเขาขาดหายไปในการ์ตูน "ผมรู้ชื่อของคุณแล้ว ส่วนผมเดซิรินทร์ครับ"

นัยน์ตาของเขาเป็นสีน้ำตาลเกือบดำ รูปร่างดีและไม่โตเท่าไรนัก คิ้วดำเข้มและเป็นรูปสวย จมูกเล็กแต่โด่ง ริมฝีปากบาง เวลาเขาหลุบตาลงต่ำเพื่ออ่านเอกสารบนโต๊ะ ฉันเห็นขนตาวาวและหน้าเป็นแพทาบอยู่ใต้ดวงตา เขาเป็นผู้ชายแบบที่ผมเรียกว่าหน้าหวานแต่คม และไม่ค่อยได้เจอคนในลักษณะนี้บ่อยนัก ดูเหมือนเขาจะอ่านจดหมายสมัครงานและประวัติของฉันอย่างละเอียดแล้ว

"คุณจบสถิติมาโดยตรง มีประสบการณ์การฝึกงานด้านกาารวิจัยกับอาจารย์ในมหาวิทยาลัย แถมผลการเรียนยังยอดเยี่ยมอีกด้วย นั่น

เป็นสิ่งที่บริษัทของเรา กำลังต้องการ แต่คุณคงเห็นแล้วว่าเราเป็นเพียงบริษัทเล็กๆ และมีคนทำงานอยู่ไม่กี่คน" เขาหยุดพูดนิดหนึ่งเหมือนรอให้ฉันถาม แต่ฉันยังไม่รู้จะถามอะไร "ผมบอกไว้เพื่อมันจะเป็นสิ่งที่คุณกำลังคาดหวังอยู่..."

"ดิฉันไม่มีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องนั้นค่ะ สิ่งที่ยากก็คือขอบเขตของงานมากกว่า"

เขายิ้มมุมปาก เป็นยิ้มแรกละมั้งตั้งแต่ฉันพบหน้าเขา

"Results Inc. ดูผลงานวิจัยทางการตลาด ลูกค้านของเราเป็นเจ้าของสินค้าอุปโภคและบริโภค หน้าที่ของเราคือการออกแบบสอบถาม วิเคราะห์ และประมวลผลข้อมูล ปกติบริษัทจะมีคนทำงานนี้อยู่สามคน คือผม ตรีัย ซึ่งคุณคงได้พบเขาไปเมื่อกี้" แสดงว่าจากจุดนี้เขาสามารถได้ยินเสียงทั้งหมดจากชั้นล่างนั้น "ส่วนอีกคนเพิ่งลาออกเพื่อไปมีครอบครัว ผมก็เลยต้องการจะหาคนมาแทนตำแหน่งที่ว่างอยู่"

ฉันค่อนข้างจะเข้าใจขอบเขตของงานดีเพราะเป็นงานที่ฉันทำมาตลอดในช่วงที่เรียนปริญญาโทอยู่ ตลอดเวลาที่เขาพูดฉันจะสบตาอย่างสุภาพและพยักหน้ารับรู้ ฉันคิดว่าเขากำลังเบื่อบecauseไม่เห็นความสนุกหรือสดชื่นในดวงตาสีน้ำตาลเข้มนั้นเลย บางทีใจของเขาอาจจะไม่ได้อยู่ที่นี้

"คุณมีคำถามอะไรอีกไหม"

"เอ่อ เงินเดือนล่ะคะ"

"ผมจะให้ตามที่คุณขอมา"

นั่นเป็นสิ่งที่สมเหตุสมผลสำหรับฉัน ดูเหมือนมันจะไม่มียอะไรให้ต้องปฏิเสธ แต่ฉันรู้สึกว่าการที่จะได้งานนี้มันง่ายเกินไป เราพูดกันไม่กี่ประโยค แต่ดูเหมือนเขาจะเลือกฉันแล้ว เมื่ออดใจไว้ไม่ไหวก็เปลือยปากถามไปจนได้

"ทำไมถึงเรียกดิฉันมาสัมภาษณ์ล่ะคะ"

"ความจริงผมสัมภาษณ์มาแล้วสามคน แต่ทั้งสามคนไม่ตอบตกลง เขาคงซ็อกตั้งแต่เห็นบริษัทแล้วละมัง" เขาแค้นหัวเราะ "คุณเป็นคนแรกที่ยังดูตื่นเต้นกับห้องทำงานของผมอยู่"

เป็นครั้งที่สองที่ฉันรู้สึกอู่นวบ แต่ตอนนี้มันเกิดขึ้นในช่องท้องแล้วกำลังฟูขึ้นมาที่หน้าอกก่อนจะจบลงบนพวงแก้ม ท่าทางของฉันดูง่ายขนาดนั้นเสียหรือ แต่สิ่งที่น่าแปลกคือฉันเป็นคนเดียวที่ตื่นเต้นกับที่นี่ได้ยังไง ฉันคงเป็นพวกแปลกประหลาดจากคนทั่วไป จากนั้นฉันก็ไม่กล้าถามอะไรอีก ได้แต่หลบสายตาของเขา

"แล้วคุณพร้อมจะตอบรับเราเมื่อไรครับ"

ฉันยกหน้าสบตากับเขา นี่เขารอฉันตอบรับอยู่จริงๆ เหนียวฉันคิดว่าตัวเองต้องเป็นฝ่ายกลับไปนั่งรอโทรศัพท์ที่ออฟฟิศเสียอีก

"คุณจะรับดิฉันเข้าทำงานทันทีเลยหรือคะ"

"ครับ แต่ต้องทดลองงานสามเดือนนะ ทำไมทำหน้าอย่างนั้นล่ะ"

"เออ คือฉันไม่ได้เตรียมใจมาว่าจะได้งานเร็วขนาดนี้นะคะ" ฉันรองานมาเกือบครึ่งปี สัมภาษณ์ไปก็หลายที่ แต่ไม่มีบริษัทไหนที่ตอบรับกลับมาเลย "ฉันพร้อมทำงานได้ทันทีค่ะ"

"งั้น Results Inc. ยินดีต้อนรับครับ ผมจะให้คุณไปคุยกับคุณรองรองก่อนก็แล้วกัน พู่วุ่นนี้ค่อยเริ่มงานจริงๆ จังๆ นะ"

"ขอบคุณค่ะ"

ไม่น่าเชื่อเลย ฉันได้งานทำในวันที่คิดว่าน่าเบื่อที่สุด แถมเมื่อเช้าฉันเกือบจะไม่ยอมออกจากห้องด้วยซ้ำไป คุณเทชินท์เจ้านายคนใหม่ของฉันยกหูโทรศัพท์แล้วรอกเสียงลงไป

"ผิงครับ พาคุณหทัยภัทรไปพบพี่รองหน่อย"

หลังจากที่ลงมาจากชั้นบนแล้ว ฉันกับผู้หญิงคนเดิม คนที่คุณเทชินท์เรียกผ่านสายโทรศัพท์ว่าผิงก็พาฉันเดินไปทางปีกขวาของตัวเอง

อาคาร ซึ่งมันก็ไม่ไกลจากเชิงบันไดเท่าไรนัก แต่ดูเหมือนคนออกแบบที่นี่จะตั้งใจให้มีพื้นที่โล่งอีกแห่งที่ลับตาคนสักหน่อย เพราะหลังเคาน์เตอร์เล็กๆ ตัวหนึ่งก็มีห้องอีกห้องและมีโต๊ะทำงานกับอุปกรณ์สำนักงานอย่างครบครันอยู่ภายในนั้น ฉันเพิ่งรู้สึกที่ Results Inc. เป็นบริษัทจริงๆ ก็เมื่อได้เห็นห้องนี้

ผิงกับฉันยืนอยู่หน้าห้อง ซึ่งด้านหลังของเราเป็นกระดานขนาดใหญ่ ในห้องนี้มีโต๊ะทำงานสามตัวที่วางเผชิญหน้ากัน ตรงกลางห้องจึงเป็นพื้นที่โล่งไปโดยปริยาย

"นี่คือพีรงรองคะ พนักงานอาวุโสของเรา"

"เดี๋ยวละนางจวง อู๋! โทษทีคะ เผลอเรียกชื่อจริงไปเดี๋ยวน้องใหม่จะตกใจ"

ฉันยกมือไหว้หญิงร่างท้วมผิวขาวคนหนึ่งซึ่งน่าจะอายุมากกว่าฉันหลายปี เธอยิ้มอย่างเป็นมิตรแล้วยกมือไหว้ตอบ โต๊ะทำงานของเธอเป็นโต๊ะที่มีข้าวของรกที่สุดในห้องนี้

"ส่วนคนโน้นที่คุณหทัยภัทรได้เจอแล้ว พี่ตรัยคะ"

ฉันและเขาแค่อุ้มพร้อมกันพยักหน้าทักทายกัน โต๊ะทำงานของเขาอยู่หลังห้อง แสดงว่าโต๊ะของฉันคงหันหน้าไปทางประตูสินะ

"ไหนแนะนำตัวหน่อยสิจ๊ะ" พี่รงรองเป็นคนพูดขึ้นมา

"หลิวคะ เพิ่งเรียนจบปริญญาโทและเข้าทำงานที่นี่เป็นแห่งแรกขอฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะคะ"

"ยินดีต้อนรับจ๊ะ งั้นก็เรียกพี่ว่าพี่รงเถอะนะ ที่นี่เราอยู่กันเหมือนคนในครอบครัว ส่วนนางคนนี้..." เธอชี้ไปที่ผิง "เวลาทำหน้าที่เป็นประชาสัมพันธ์เธอชื่อจันทรกานต์ ส่วนเวลาเป็นแม่บ้านขอให้เรียกว่านางจวง"

เสียงหัวเราะของพี่รงรองและตรัยดังประสานกัน ส่วนคนที่มิชื่อมากมายนั้นหน้าอง้า ตรัยยิ้มแล้วเดินมาสมทบกับฉันและผิงที่หน้าห้อง

"มาลำดับญาติกันหน่อยไหม จะได้เรียกยศเรียกตำแหน่งกันถูก"
พี่รอรองเป็นพี่ใหญ่ซะไม่ผิดแน่ แต่เมื่อนั้นรู้ปีเกิดของต๋อยมัน
ทำให้ฉันค่อนข้างแปลกใจ เขาเป็นน้องฉันถึงสองปี และผิงอายุน้อยกว่า
ที่สุดในบรรดาพวกเราทุกคน

"ผมไม่เรียกพี่หลิวหรอกนะ"

"ดีค่ะ หลิวก็ไม่อยากให้เรียก"

"ไม่มีใครแย่งตำแหน่งสาววัยทีนของผิงไปได้ แค่นี้ก็ดีใจแล้วละ"

"น้องจวง เธอน่ะแก่แดดเกินอายุไปแล้ว ไป ออกไปนั่งที่เคาน์เตอร์
โน่น เต๋ยวบอสเรียกแล้วไม่มีใครได้ยิน"

Results Inc. นี่ดีจัง อบอุ่น เป็นกันเอง ผู้คนก็น่ารัก ฉันต้อง
มีความสุขแน่ถ้าได้ทำงานที่นี่ทุกวัน เมื่อผิงออกจากห้องไป ต๋อยก็
ขอตัวไปทำงานต่อ ฉันจึงลากเก้าอี้มานั่งหน้าโต๊ะทำงานของพี่รอรอง
เพื่อพูดคุยเรื่องรายละเอียดในการทำงานทั้งหมด

"บริษัทเราก็มีคนเท่าที่เห็นนี่แหละ เราเปิดมาสามปีมาแล้ว บอส
ชอบให้ที่นี่เป็นบริษัทเล็กๆ แต่อบอุ่น ใช้งานกะโม่งเช้า เลิกห้าโมง
เย็น หยุดวันเสาร์อาทิตย์และวันหยุดประจำปีเหมือนบริษัทอื่นๆ ส่วน
สวัสดิการค่ารักษาพยาบาลจะได้หลังจากผ่านช่วงทดลองงานแล้ว
หน้าที่ของหลิวก็คือทำงานกับบอสและต๋อยเป็นหลัก ส่วนพี่กับผิงนะ
จะเป็นหน่วยสนับสนุนทุกเรื่องเพื่อให้บริษัทเดินหน้าต่อไปได้ เต๋ยว
วันนี้พี่จะพิมพ์สัญญาจ้างงานออกมาให้บอสดูแล้วพรุ่งนี้หลิวก็มาเซ็น
นะ ง่ายๆ ไม่มีอะไรยุ่งยาก ส่วนเรื่องงานก็ถามต๋อยเอา..."

"แล้วบอสเป็นคนยังไงเธอคะพี่รอรอง ดุไหม"

"บอสเธอ เจอกันแล้วนี่ แล้วหลิวว่าบอสเป็นคนยังไงละ"

"อืม ขริม ตาเศร้าๆ พุดน้อย ไม่ค่อยยิ้ม แล้วเหมือนจะครุ่นคิด
อะไรอยู่ตลอดเวลาละ"

"ไอ้โฮ เจอกันแบบเต๋ยวสามารถอธิบายได้ละเอียดิบเลย แต่

ก็ถูกนะ บอสก็เป็นอย่างนั้นแหละ อ้อ...อีกอย่างที่มั่นใจได้คือใจดีนะ จิตใจดีเหลือเกิน ช่วยเหลือลูกน้องทุกเรื่องเท่าที่สามารถจะทำได้ ที่เราทุกคนอยู่กับบอสจนถึงทุกวันนี้ก็เพราะความดีของเจ้านายนั่นแหละ"

ค่อยโล่งอกหน่อย ถ้าเจ้านายใจดีก็ยังไม่น่าจะจะมีปัญหาอะไรอีก ฉันคงทำงานที่นี้อย่างมีความสุข

ตอนแรกคิดว่าจะเริ่มทำงานในวันพรุ่งนี้ แต่ไปๆ มาๆ กลับคุยติดลมและช่วยตรัยทำงานอีกนิดหน่อย ฉันเลยกลับออกมาจากที่ทำงานตอนเลิกงานพอดี ช่วงเย็นฉันซื้ออาหารค่ำของตัวเองกลับมาจากข้างนอก อากาศยังขมุกขมัวแม่ฝนจะขาดเม็ดไปแล้ว ฉันกำลังจะมีงานประจำทำ เป็นเรื่องที่น่ายินดีมาก ถ้าแม่โทรมาหาครั้งต่อไปฉันก็คงคุยไม่ได้ว่าฉันไม่ใช่คนตกงานอีกต่อไป แม่ต้องตื่นเต้นไปกับฉันแน่เลย

อพาร์ทเมนต์ที่ฉันอยู่เป็นที่พักรวมชายหญิง ส่วนใหญ่ก็จะเป็นนักศึกษากับคนเริ่มทำงานแบบฉัน มันอาจจะไม่หรูหราแต่ใกล้มหาวิทยาลัย ตอนนี้นั้นมีงานทำแล้ว บางทีถ้าผ่านช่วงทดลองงานไปได้ฉันอาจจะมองหาที่พักใหม่ที่ใกล้กับ Results Inc. มากกว่านี้ ฉันวางถุงอาหารเย็นไว้บนโต๊ะสารพัดประโยชน์ที่ตั้งอยู่หน้าห้องน้ำ แล้วจัดการถอดชุดทำงานลงตะกร้าผ้าสำหรับซัก เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นในตอนที่ยังก้าวออกมาจากห้องน้ำ และคนที่โทรมาก็เป็นแม่...

"ว่าไงจ๊ะ ไปสัมภาษณ์งานเป็นยังงัยบ้าง"

"แม่ทายลี"

"เสียงแบบนี้แสดงว่าได้งานหรือ" ดูแม่จะตื่นเต้นกว่าที่ฉันคิดอีก

"ค่ะ เป็นงานที่ตรงกับที่หลิวจบมาด้วย"

"โชคดีจังเลย อุตส่าห์รอมาตั้งหลายเดือน แล้วบริษัทใหญ่ใหม่จะ"

"เอ่อ..." เริ่มแล้วไง ความคาดหวังของแม่ที่ทำให้ฉันรู้สึกว่าคุณ

ไม่เคยดีพอเสียที

"ว่าไงจ๊ะ บริษัทฝรั่งรีเปลา"

ฉันอยากทำให้แม่ภูมิใจ ฉันพยายามจะไปถึงจุดที่แม่คาดหวังนั้นให้ได้ แต่ทุกครั้งที่ผมไปถึง ความคาดหวังของแม่ก็ขยับหนีไปอีกหรือที่ผ่านมาก็ยังพยายามไม่พอ...ฉันถอนหายใจยาวแล้วตัดสินใจเล่าความจริงทั้งหมดให้แม่ฟัง ท่านรับฟังอย่างสงบ นานๆ จะมีเสียงครางอื้อคล้ายรับรู้ดังขึ้นมาที

"...แต่เจ้านายใจดีมากเลยล่ะ หลิวน่าจะมีโอกาสเรียนรู้อะไรจากที่นี่ได้อีกเยอะ"

"อืม ก็ลองดูนะ ยังเป็นช่วงทดลองงานสามเดือนใช่ไหม ลูกก็อย่าเพิ่งหมดหวังนะ ถ้ามีบริษัทใหญ่ๆ โทรมมาขอสัมภาษณ์ลูกก็อย่าปิดโอกาสตัวเอง บริษัทเล็กๆ อาจมีบรรยากาศในการทำงานดีอย่างที่ลูกชอบ แต่เรื่องก้าวหน้าแม่มองไม่เห็นเลย นะลูก ลองเก็บไปคิดดู"

"ค่ะ" ฉันรับคำสั่งอย่างแผ่วอย่างเช่นทุกครั้งที่เคยทำ

เมื่อแม่วางสายลง ความรู้สึกอยากอาหารของฉันก็หมดไปด้วย ฉันล้มตัวลงนอนบนเตียงแล้วขดตัวเหมือนทารกที่นอนอยู่ในครรภ์ของมารดา ไม่ได้หนาว แต่รู้สึกอยากให้มีใครสักคนมาโอบกอดฉันไว้...ตอนนี้เลย

บทที่ 2

เสียงนาฬิกาปลุกทำหน้าที่ของมันเป็นครั้งแรกในรอบหลายเดือน แล้วก็นึกขึ้นมาได้ว่าวันนี้เป็นวันทำงานวันแรกของฉันนี่นา หทัยภัทร ควรจะสนุกและสดชื่นกับชีวิตการทำงานที่กำลังจะเริ่มขึ้นสิ อย่าให้ความท้อแท้สิ้นหวังเข้ามาทำร้ายตัวเองได้ ฉันต้องเข้มแข็งและแสดงให้เห็นว่าฉันสามารถเอาตัวรอดได้และมีความสุขกับชีวิตของตัวเอง

ฉันลุกขึ้นอาบน้ำและแต่งตัวเสร็จก่อนจะเจ็ดโมงเช้าเสียอีก จากนั้นก็ชงโอวัลตินอุ่นๆ ทานกับแซนดวิชทูน่าเย็นชืดซึ่งฉันซื้อมาจากร้านสะดวกซื้อตั้งแต่เมื่อเย็นวาน ต่อแต่นี้ไปจะไม่มีชีวิตนักศึกษาอีกแล้ว ไม่มีช่วงเวลาอนอนดึกแล้วตื่นสาย แต่ต้องเป็นนอนแต่หัวค่ำเพื่อตื่นมาอย่างสดชื่นในยามเช้า ฉันเฝ้าเตือนตัวเองแบบนี้

หลังจากการเดินทางเมื่อวานฉันเริ่มฉลาดขึ้น แดมอากาศยังเป็นใจ เช้าวันนี้ไม่มีฝน ท้องฟ้ามีเมฆเป็นบางส่วน ถ้าสายกว่านี้แดดคงสว่างจ้าแน่ ฉันเลือกนั่งรถเมล์ปรับอากาศไปทำงาน แม้จะต้องนั่งถึงสองต่อ แต่ก็ประหยัดค่าใช้จ่ายได้ดีกว่านั่งแท็กซี่เป็นไหนๆ เมื่อวานพี่ร็องและผิงช่วยกันออกแบบเส้นทางการเดินทางมาทำงานของฉัน

อย่างสนุกสนาน และฉันต้องยอมรับว่าสองคนนั้นเก่งจริงๆ เพราะฉันมาถึง Results Inc. ตั้งแต่องค์ไม่แปดโมงเช้านะสิ แล้วจะทำยังไงดีเพราะฉันไม่มีกุญแจเข้าบริษัท

ฉันยืนตรงจุดเดิมที่ตรัยเข้ามาทักเมื่อวาน แต่วันนี้ไม่มีฝน อาคารตั้งตระหง่านอยู่ตรงหน้า แต่ฉันเข้าไปไม่ได้ ประตูรั้วยังคงปิดสนิทอยู่ "เฮ้อ...ต้องยืนรออยู่ตรงนี้นะ"

เพ่งบ่นกับตัวเองได้ไม่นานก็มีความเคลื่อนไหวบางอย่างเกิดขึ้นที่ด้านข้างของอาคาร ฉันได้ยินคล้ายเสียงเปิดประตูตรงบริเวณพุ่มไม้หนา อีกอึดใจเดียวหลังจากนั้นคุณเทชินท์ก็เดินออกมาในชุดเสื้อโปโลสีดำกับกางเกงยีนส์ซีด เขาดูแตกต่างจากเมื่อวานอย่างเห็นได้ชัด และเมื่อเขาเห็นฉัน ฉันคิดว่าเขาคงรู้สึกแปลกใจ

"คุณหทัยภัทร...ทำไมมาเข้าจังครับ" เขายกนาฬิกาข้อมือขึ้นมาดู "ยังไม่แปดโมงเลย พี่รอรองไม่ได้บอกเธอว่าบริษัทของเราทำงานเก้าโมงเช้า"

"บอกค่ะ แต่ฉันยังกะเวลาในการเดินทางไม่ถูก ก็เลยมาถึงเช้าแบบนี้"

เขายิ้ม ซึ่งมันทำให้เครื่องหน้าของเขาดูอ่อนละมุนไปหมด มีใครเคยบอกเขาไหมนะว่าเขาเป็นผู้ชายที่ยิ้มสวย คงไม่มีมัง...เพราะถ้าเขารู้ เขาคงยิ้มบ่อยกว่าที่เป็นอยู่

"ถ้าอย่างนั้นเข้ามาก่อนครับ"

เขาเดินมาเปิดประตูรั้วให้ฉัน แล้วเราก็เดินตามกันเข้าไปในออฟฟิศ เขาถอดรองเท้า ใส่สลิปเปอร์ แล้วเปิดเครื่องปรับอากาศ ฉันไม่รู้จะทำอะไรจึงได้แต่มองเขาเดินไปเดินมา ผู้ชายคนนี้สูงพอกๆ กับตรัย แต่ดูเป็นผู้ชายเต็มตัวมากกว่า อาจจะเป็นเพราะความเป็นผู้ใหญ่ที่มีความรับผิดชอบมากกว่า เขาเป็นผู้ชายแบบสะอาดๆ หน้าตาเกลี้ยงเกลาไม่มีหนวดเครารกรุงรัง ฉันไม่ค่อยมีช่วงเวลาที่ได้ใกล้ชิด

กับพ่อมากนัก โอกาสที่จะได้ทำความรู้จักกับเพศตรงข้ามจึงมีน้อย
ตั้งนั้นเวลาเห็นเขาฉันจึงรู้สึกสนใจและอยากมอง...

เขาหันมามองหน้าฉันแล้วขมวดคิ้วในจังหวะที่กำลังจะเดินผ่าน
เพื่อไปเปิดม่านตรงกระจก วันนี้แดดดี หากแสงตกกระทบแขนเดอเลีย
มันคงสวยงามมาก

"ผมมีอะไรผิดปกติรีเปล่า"

"อะ...เปล่าค่ะ" มันคงเป็นความตกใจละมั้งที่เขาจับผิดฉันได้ ใจ
ถึงเต้นไม่เป็นจังหวะแบบนี้ "ฉันขอตัวไปที่โต๊ะทำงานของตัวเองก่อน
นะคะ"

ฉันก้าวเร็วๆ ไปที่ห้องแล้ววางกระเป๋าลงบนโต๊ะทำงานของตัวเอง
แล้วจะทำอะไรในเมื่อยังไม่มียานทำ ฉันจึงเปิดเครื่องคอมพิวเตอร์บน
โต๊ะทิ้งไว้ ยังไม่ทันที่เครื่องจะบูตระบบปฏิบัติการขึ้นจนเสร็จเรียบร้อย
เลย คุณเตชินท์ก็โผล่หน้าเข้ามาในห้อง

"คุณทานอาหารเข้ารียัง"

"เรียบร้อยแล้วค่ะ"

"งั้นกาแพไหม"

ฉันหยุดคิดนิดหนึ่ง จะปฏิเสธเจ้านายไปเสียหมดทุกเรื่องคง
น่าเกลียดแย่ "ก็ได้ค่ะ"

"มาที่ห้องคร่าวลี"

เขาเอียงศีรษะไปอีกด้านของผนังซึ่งเป็นทิศทางที่จะไปห้องคร่าว
ฉันลุกขึ้นจากเก้าอี้แล้วเดินตามเขาออกไป ห้องคราวนั้นอยู่ติดกับห้อง
ทำงาน มันเป็นคร่าวที่เหมาะสมสำหรับบ้านมากกว่าสำนักงาน เพราะมี
ทั้งเก้าอี้ทรงสูงและเคาน์เตอร์สำหรับเตรียมอาหาร

"คุณนั่งรอเลย เดี่ยวผมบริการเอง"

ที่นี่ใช้เครื่องชงกาแพอัตโนมัติ ใส่เมล็ดกาแพเข้าไป กดปุ่มมุด
แล้ววางแก้วกาแพไว้ตรงจุดที่เครื่องจะปล่อยน้ำผ่าน ไม่นานกาแพ

ร้อนที่มีฟองสีเหลืองทองก็ไหลลงสู่แก้วเซรามิกสีขาว ฉันชอบกาแฟสดและเครื่องชงกาแฟแบบนี้ มันดีกว่าในบริษัทใหญ่ๆ หลายแห่งแน่ ฉันขึ้นไปนั่งบนเก้าอี้ทรงสูงที่วางอยู่หน้าเคาน์เตอร์ ส่วนคุณเตชินท์เข้าไปด้านในแล้วเริ่มหยิบแก้วกาแฟมาสองชุด ดูเขาจะมีความสุขกับสิ่งที่ตัวเองกำลังทำอยู่ นิ้วมือของเขาเรียวยาว ผิวไม่ขาวมาก แต่ดูเป็นคนสุขภาพผิวดี อาจจะชอบเล่นกีฬาละมัง

"คุณชอบกาแฟเย็นหรือร้อน"

"ถ้าตอนเช้าต้องร้อนค่ะ"

"มีแบ่งเวลาด้วยเหรอ" เขาแก้มือหัวตามองฉัน แต่มือยังคงทำงานต่อไป

"แล้วบอสล่ะคะ ชอบแบบไหน"

"ร้อนอย่างเดี๋ยวนี้นะครับ แต่วันละสามแก้ว"

"แล้วไม่มีปัญหาเรื่องนอนไม่หลับเหรอคะ"

"ไม่มีครับ ถ้านอนไม่หลับแสดงว่าไม่อยากหลับเอง ไม่เกี่ยวกับกาแฟ"

เขายิ้มนิดๆ แล้วยกแก้วกาแฟมาเสิร์ฟตรงหน้าฉัน กลิ่นของมันกระทบจมูกจนฉันอดสูดดมหายใจเข้าลึกๆ ไม่ได้

"ขอบคุณค่ะ"

"นี่แหละเหตุผลที่ทำให้ผมอยากตื่นขึ้นมากทุกเช้า นมสดใหม่"

"ได้ค่ะ เป็นเกียรติมากเลยนะค่ะที่เจ้านายมาชงกาแฟให้ดื่มแบบนี้"

เขาเปิดตู้เย็นแล้วหยิบขวดนมสดมาตั้งให้ฉันอย่างไม่มีพิธีรีตอง "แค่ชงกาแฟเอง ถ้าผมล้างจานให้คุณเมื่อไร อันนั้นแหละต้องถือว่าเป็นเกียรติ"

เราสองคนยิ้มให้กันแล้วเขาก็จัดการกับเครื่องดื่มของตัวเองเสร็จพอดี เขาเดินอ้อมเคาน์เตอร์มาแล้วนั่งบนเก้าอี้กัตัวข้างฉัน เพิ่งสังเกต

ตอนนี้เองว่าเขาตีมากาแพไม่ใส่ทั้งน้ำตาลและนม

"แล้วบอสไม่ทานอะไรอีกเลยหรือคะ"

"รอแป๊บหนึ่งครับ เตี่ยวอาหารเช้าของผมก็มา" ฉันทมวดคิ้วเชิงถาม แต่เขาไม่ตอบ "นั่นไง มาแล้ว"

เราหันไปทางกรอบประตูห้องครัว เสียงเจ็ยแจ้วของพีรงรองดังมาจากทางหน้าบริษัท เธอร้องเรียกเจ้านายเสียงดังสนั่นเหมือนคนที่คุ้นเคยกันมากกว่าจะเป็นเจ้านายกับลูกน้อง

"อาหารเช้ามาแล้วค่า บอสซา" เมื่อเดินมาถึงห้องครัวก็เปลี่ยนเป็นตลกใจเล็กๆ แทน "โห บอสนอกใจพี วันนี้มีคนใหม่มากินอาหารเช้าเป็นเพื่อน"

เธอแก้มงัดหน้าใส่ฉันทแล้วจัดแจงเอาอาหารเช้าซึ่งมีปาท่องโก๋ ข้าวเหนียวหมูบึ่ง และตะโก้เผือกใส่ลงในจานหลายใบอย่างสวยงาม

"วันหลังคุณไม่ต้องทานอะไรมาก่อนนะ มาทานที่บริษัทนี้แหละ พีรงเหมาะตลาดมาทุกวัน"

"อ๊ะ ไม่ได้สิคะ เตี่ยวไม่มีคนดูแลบอส พี่นี้แหละจะดูแลบอสเอง แต่ตอนนี้ชอกาแพหนึ่งแก้วใหญ่ให้พี่ก่อนคะ"

คุณเตชินท์ลุกขึ้นไปชงกาแพอีกครั้ง เขาไม่มีท่าทีหงุดหงิดให้เห็น แต่กลับทำเหมือนมันเป็นหน้าที่ ฉันทะอีกที่รู้สึกว่าได้ทำอะไรให้เป็นประโยชน์เลยนอกจากคอยรับความช่วยเหลือจากทุกคน ลูๆ คำว่า 'ครอบครัว' ก็ผุดขึ้นในความรู้สึก คนที่นี้ดูแลกันดีมากจนทำให้ฉันอดคิดไม่ได้ว่าเหมือนคนในครอบครัวเดียวกัน

เมื่อเราทั้งสามคนมีเครื่องดื่ม การลงมือรับประทานอาหารเช้าก็เริ่มขึ้น ฉันทะอิมจนไม่อยากจะกินอะไรเข้าไปอีก แต่ทนแรงเค้นคยะออกจากพีรงรองไม่ไหว เลยต้องหยิบตะโก้เผือกมาวางในจานรองแก้วกาแพระทงหนึ่ง คุณเตชินท์ทานข้าวเหนียวหมูบึ่งอย่างมีความสุข และฉันเพิ่งรู้ตอนนี้เองว่าเขามีนัดไปตีกอล์ฟกับลูกค้าในวันนี้

"ผมจะเอาโปรเจกต์ใหญ่กลับมาฝากบริษัทให้ได้เลย"

"เจ้าของบริษัทผงซักฟอกใช้ไหมคะ" พี่รองถาม

"ใช่ครับ คนนั้นแหละ เขาอยากสำรวจความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่ลองใช้ผงซักฟอกกลิ่นมะนาวไปเมื่อเดือนก่อน จะได้ทำการตลาดให้ถูกทาง"

"ดีค่ะ พี่ขออวยพรให้บอสได้งานใหม่"

เราใช้เวลาในห้องครัวจนถึงแปดโมงสี่สิบนาทีเวลาอาหารเข้าก็หมดลง คุณเตชินท์ขอขึ้นไปเคลียร์งานก่อนออกไปข้างนอก ส่วนพี่รองรองกำลังจะสำรวจของใช้ในสำนักงานที่ใกล้หมดเพื่อจะออกไปซื้อมาตุนไว้ ฉันเลยอาสาทำความสะอาดแก้ว จาน และห้องครัวเพื่อเป็นการขอบคุณ

"หทัยภัทรครับ ขึ้นมาข้างบนหน่อย"

เสียงของคุณเตชินท์ตะโกนเรียกมาจากห้องทำงาน มันสะท้อนก้องไปทั่ว ฉันที่เพิ่งออกจากห้องครัวยังไม่ทันกลับเข้าโต๊ะทำงานของตัวเองเลยถึงกับผวาวิ่งไปที่เชิงบันไดทันที

"ขา มาแล้วค่ะ"

สลิปเปอร์กระทบพื้นหินอ่อนดังแจ๊ๆ ฉันพยายามจิกเท้าลงไปกับพื้นเพื่อไม่ให้ตัวเองลื่นล้มแล้วรีบวิ่งขึ้นบันไดไปให้ทันใจของตัวเอง

"อย่าวิ่ง! เดี่ยวตกบันได"

คุณเตชินท์มาถึงบันไดพร้อมๆ กับที่ฉันเกือบขึ้นไปถึงชั้นบนสุดแล้วคำเตือนของเขาก็เหมือนกับคำสาปแช่ง เพราะสลิปเปอร์ข้างซ้ายของฉันเกิดอยากจะพุ่งออกไปจากปลายเท้าและมันทำให้ฉันเสียจังหวะ...

"ว้าย!"

"เฮ้ย! ระวัง..."

คุณเตชินท์คว้าแขนข้างขวาของฉันในวินาทีก่อนที่ฉันจะล้มคว่ำหน้าจิ้มพื้น จากนั้นด้วยแรงกระชากฉันเหมือนกับลอยขึ้นนิตหนึ่งก่อนที่จะไปหยุดตรง...หน้าอกกว้างของเขา

ถ้าเงยหน้ามองจากประตูสำนักงานขึ้นมาที่ชั้นลอยตอนนี้คงเห็นฉันอยู่ในอ้อมกอดของคุณเตชินท์ เขาหัวเอวของฉันไว้กับตัวแน่น และสลีปเปอร์หลุดออกจากปลายเท้าไปแล้วทั้งสองข้าง เขาหายใจถี่เหมือนกับคนที่กำลังเหนื่อยและตื่นเต้น ส่วนฉันแทบจะหยุดหายใจ

"รู้ไหม ถ้าตกลงไปคุณคอหักตายแน่" เขากระซิบอยู่ที่ข้างโอบุ ก่อนจะปล่อยตัวฉันลงบนพื้น "คุณเล่นใส่ทั้งถุงน่อง ทั้งรองเท้า แล้วยังมีอีก มันก็สิ้นนะสิ ที่หลังไม่ต้องใส่แล้วนะ"

ประโยคหลังนั้นคงตั้งใจดูจริงๆ เพราะแววตาขุ่นมาก ฉันเสจัดเสื้อผ้าให้เข้าที่เข้าทางแก้เก้อ แต่โอบุหน้าร้อนฉ่ำไปหมด

"ขอโทษค่ะ ฉัน..."

"อีกเรื่อง...สลีปเปอร์นะถ้าต้องขึ้นบันไดไม่ต้องใส่ก็ได้ ออฟฟิศจะสกปรกนิดหน่อยก็ช่างมันเถอะ" เขาหยุดนิตหนึ่งแล้วเหลียวมองไปที่ชั้นล่าง "เข้าใจไหมผิง"

ฉันสะดุ้งแล้วมองตามเขา ตรีัยกับผิงยืนอยู่ตรงประตูสำนักงาน...ตั้งแต่เมื่อไร ทั้งสองคนเงยหน้าเบิกตาโตใส่ทั้งฉันและคุณเตชินท์ จากนั้นผิงก็พยักหน้ารับคำสั่งซ้าๆ โดยที่ยังไม่สามารถละสายตาจากเราสองคนได้เลย ฉันหวังว่าพวกเขาคงเพิ่งมาและคงไม่เห็นอะไรที่น่าเข้าใจผิด

"คุณนะมานี้ ผมจะเอาสัญญาให้"

"ค่ะ" ฉันเดินตามเจ้านายไปที่โต๊ะทำงานของเขาในขณะที่ใจยังเต้นตุบๆ อย่างบ้าคลั่ง

หลังจากที่ฉันกลับลงมาจากชั้นลอยก็ไม่มีใครพูดถึงเรื่องที่เกิดขึ้น

ขึ้น ดีเหมือนกันที่ไม่มีใครถามหรือตอกย้ำ ฉันจะได้พยายามคิดว่ามันเป็นอุบัติเหตุและเรื่องบังเอิญ ตอนนี้ฉันมีสัญญาทดลองงานอยู่ในมือ เมื่อไรที่ผ่านการทดลองงานฉันจะได้รับสัญญาอีกฉบับเพื่อรับรองว่าฉันเป็นพนักงานของ Results Inc. เต็มตัว ขอให้ถึงวันนั้นเร็วๆ เถอะ

ตรัยเริ่มมอบหมายให้ฉันเป็นลูกมือของเขาในโปรเจกต์ที่กำลังทำอยู่ เริ่มจากการอ่านแบบสอบถามแล้วกรอกข้อมูลที่ได้ลงไป ในคอมพิวเตอร์ งานเหล่านี้ไม่ยาก แต่ต้องใช้ความรอบคอบและละเอียดลออสูง ฉันจึงพยายามรวบรวมสมาธิมาไว้ที่หน้าคอมพิวเตอร์ให้มากที่สุด แม้จะมีบางช่วงที่ฉันอดคิดถึงความรู้สึกอบอุ่นนั้นไม่ได้ ร่างกายใหญ่โตของผู้ชายนี้มันให้ความรู้สึกดีจัง เมื่อถูกโอบอุ้มอยู่อย่างนั้น...

"พี่หลิวเป็นอะไร"

"จะ...จำ เปล่านี้ พี่ไม่ได้เป็นอะไร"

"ผิงเห็นแก้มแดงๆ นี่กว่าจะไม่สบายซะอีก" เธอเดินเข้ามาในห้องตอนไหนก็ไม่รู้ แต่ในมือมีนิตยสารเล่มหนาติดมาด้วย "ป้า! มาตามโรชี้ออกแล้ว"

"เจ้านายไม่อยู่เลยเอานิตยสารมาอ่านเลยนะนั่งจวง ชัดห้องน้ำ รียังยะ"

"ชัดแล้ว...จะอ่านใหม่มาตามโรชี้นะ ถ้าไม่อ่านผิงจะเอาไปแล้วนะ"

"อ่านๆๆ เอามานี่ก่อน"

พี่รอรองไขว่คว้านิตยสารที่ผิงยื่นมาอวดตรงหน้า เมื่อจับได้แล้วเธอก็ดึงเข้าหาตัวทันที ฉันอดสงสัยไม่ได้ว่าผู้หญิงสองคนนั้นกำลังสนใจอะไรกัน

"นิตยสารอะไรคะพี่รอร แล้วมาตามโรชี้คือใครกัน"

เมื่อนั้นพุดจบ สองสาวก็หันมามองพร้อมกับสีหน้าที่ทำให้ฉัน

รู้สึกว่าเป็นตัวประหลาด หรือฉันพูดอะไรผิดไป

"อย่า...บอก...นะ...ว่า...หิวไม่รู้จกมาตามโรซี่ ไปอยู่ที่ไหนมา..."

พีรกรองลากเสียงเหมือนตัวละครในหนังสือของขวัญ

"หิวคงอยู่ในโลกแห่งความเป็นจริง ไม่ใช่โลกเพื่อฝันของป่ากับ ผิงนะ" ตรัยพูดมาจากหลังเครื่องคอมพิวเตอร์ของตัวเอง

"พีตรัยเงียบเลย นี่เป็นคัมภีร์ของผู้หญิงทั่วประเทศนะ กรุณา อย่าดูถูกมาตามโรซี่"

ตรัยหัวเราะหึๆ แล้วเงียบอย่างที่ผิงต้องการ จากนั้นเธอก็มา หย่อนก้นลงบนมมูโต๊ะทำงานของฉัน ผิงเป็นผู้หญิงที่มีชายาวสวยแบบ ที่ฉันอยากมี เวลาเธอใส่กระโปรงสั้นแล้วนำมอจ้ง

"มาตามโรซี่เป็นกูรูด้านความรักของนิตยสาร How to Love ค่ะ เธอให้คำปรึกษาปัญหาหัวใจของผู้หญิงผ่านคอลัมน์ 'รักให้เป็น กับมาตามโรซี่' ป่ากับผิงก็เป็นแฟนประจำของเธอ"

"แต่ก็ยังไม่ประสบความสำเร็จในเรื่องความรักทั้งคู่"

"ตรัย!/พีตรัย!" สองสาวหัวัดขึ้นพร้อมกัน

"โอ้ เดือนนี้มีเรื่อง 'ทำอะไรให้เขามองเรามากกว่าเพื่อนร่วมงาน' คงจะเป็นประโยชน์สำหรับคนอื่นที่ไม่ใช่พวกเรา เพราะออฟฟิศ เราไม่มีคนน่าเหลือ"

"ผมไงป่า"

"อื..." พีรกรองบั่นหน้าได้อารมณ์เือ่มากจนฉันอดขำไม่ได้ "นั่งจวง เอาไปอ่านเถอะ เดือนนี้ฉันขอบาย"

"ตามใจ ั้งผิงเอาหนังสือไปอ่านที่โต๊ะนะ เพื่อมีโทรศัพท์เข้ามา" เธอเดินไปปรับนิตยสารคืนจากพีรกรองแล้วหันมาหาฉันอีกครั้ง "ถ้าพี่ หิวสนใจก็ไปหยิบจากโต๊ะผิงได้เลยนะคะ"

"ขอบใจจ้ะ" ฉันรับคำ แต่ไม่ได้คิดตามเท่าไรนัก

บทที่ 3

ฉันเพิ่งรู้ตอนสี่โมงเย็นนี่เองว่าพี่รอรองมีลูกแล้ว! เรื่องจริงแท้แน่นอนเพราะเธอบอกที่กำลังจะออกไปรับลูกที่โรงเรียน และเธอเป็นพนักงานคนเดียวใน Results Inc. ที่ได้รับอนุญาตให้กลับบ้านก่อนเวลา ซึ่งเธอก็ตอบแทนโดยการมาทำงานเช้าขึ้นเหมือนอย่างที่ผมเห็นเมื่อเช้า

"พี่รอรแต่งงานแล้วหรือ แล้วทำไมตรัยถึงแซวว่าเธอไม่สมหวังเรื่องความรักล่ะ"

ฉันอดถามไม่ได้เพราะความอยากรู้และต้องการระวังคำพูด เพื่อจะไปพูดอะไรที่กระทบใจพี่รอรองอย่างไม่รู้ตัวเข้า อย่างนั้นต้องไม่ดีต่อความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมงานแน่

"แต่งแล้ว หย่าแล้ว แกรมผู้ชายยังทิ้งลูกไว้ให้เลี้ยงโดยไม่เคยส่งเสียซั๊กกะตั้งค์แดงเดียว"

ฉันสะอึกทันทีที่ได้รับฟังคำอธิบายของตรัยจบ คงมีอีกหลายอย่างที่ฉันยังไม่รู้เกี่ยวกับที่นี่และคนในนี้ ฉันมองไปที่โต๊ะของตรัย เขาก็มหันหน้าก้มตาทำงานของตัวเองอย่างไม่สนใจอะไรเลย ดูเหมือนเขา

จะรีบเร่งทำงานกว่าเวลาปกติเสียอีก

"มีอะไรให้ช่วยไหม"

"อ้อ ไม่ใช่ไรครับ ผมแอบทำรายงานของตัวเองนิดหน่อย"

"รายงานของตัวเอง? นี่ตรัยกำลังเรียนหนังสืออยู่หรือ"

"ครับ ผมเรียนปริญญาโทภาคค่ำ ส่วนผิงก็เรียนปริญญาตรีที่รามฯ อยู่"

ความรู้ใหม่อีกแล้ว ดูเหมือนทุกคนจะเป็นนักสู้ชีวิตจริงๆ ไม่มีใครหยุดอยู่กับที่เลย ทุกคนทำงานไปด้วยเรียนไปด้วย ฉันเสียอีกที่สบายกว่าคนอื่น

"งั้นเอางานที่ตรัยทำค้างอยู่มานี้ หลิวจะค่อยๆ ข้อมูลต่อให้...จะได้ทำรายงานของตัวเองต่อไง"

ตรัยเงยหน้าขึ้นมามีแล้วขอบคุณฉันทันที แสดงว่าต้องการความช่วยเหลือแต่ไม่กล้าเอ่ยปาก เขาถือกระดาษปึกใหญ่แล้วเดินมาหาฉันที่โต๊ะ

"ไม่จำเป็นต้องค่อยๆ หมดวันนี้หรือกนะ งานยังไม่เร่งเท่าไร"

"ไม่เร่งนะส่งเมื่อไร"

ฉันถามเพราะรู้ว่าการทำงานวิจัยต้องมีทั้งส่วนประมวลผลและต้องเผื่อเวลาสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อจัดทำรายงานด้วย แต่ตอนนี้เขามีสีหน้าสำนึกผิด

"อย่างช้าๆ หน่อย"

"อู...เหลือเวลาไม่นานแล้วนี่นา ไม่ใช่ไร ช่วยกันเดี๋ยวก็เสร็จ ไฟล์งานอยู่ในระบบแล้วใช่ไหม"

ฉันดึงไฟล์งานของตรัยที่ทำค้างอยู่ขึ้นมาบนจอคอมพิวเตอร์แล้วเริ่มก้มหน้าก้มตาทำ ในขณะที่ตรัยกลับไปจดจ่อกับรายงานของตัวเองอีกครั้ง

เวลาผ่านไปจนกระทั่งตรัยเดินกลับมาที่โต๊ะของฉันอีกรอบ
"หลิว" ฉันเงยหน้าสบตากับเขา "อย่าเครียดมาก กลับบ้านก่อน
พรุ่งนี้ค่อยมาช่วยกันทำต่อ ผมจะไปเรียนแล้ว"

"นี่เลิกงานแล้วเหรอ เวลาผ่านไปเร็วจัง"

"ที่ตรัยจะไปรียัง เร็ว...วันนี้ผิงมีรายงานหน้าห้อง"

ผิงยื่นหน้าเข้ามาในห้องทำงาน ตอนนี้เธอแต่งหน้าสวยเฉียบ
พร้อมจะไปเรียนหนังสือแล้ว ฉันอดคิดในใจไม่ได้ว่านิตยสารเล่มนั้น
ของผิงคงสอนเธอหลายอย่างรวมถึงวิธีการแต่งหน้าสวยๆ แบบนี้ด้วย

"ตรัยกับผิงไปเถอะ เดี่ยวหลิวตามไป"

"งั้นหลิวเอากุญแจออฟฟิศไว้ ปิดไฟทุกดวงยกเว้นหน้าประตูกับ
รั้วนะ แล้วอย่าลืมล็อกกุญแจประตูกระจกด้วย"

"โอเค สบายมาก ไปเถอะ อย่าห่วงเลย"

"อืม ไปละ อย่าออกจากออฟฟิศค่าะเดี๋ยวหารถกลับลำบาก
ผมจะล็อกประตูหน้าไว้ให้ก่อนก็แล้วกัน"

"จ้ะ ไปเถอะ"

สองคนนั้นออกจากสำนักงานไปแล้ว ฉันยังคงทำงานต่อไปโดย
ตั้งเป้าหมายไว้ในใจแล้วว่าขออีกร้อยชุดแล้วค่อยกลับบ้านก็แล้วกัน

"ทำไมคุณยังไม่กลับบ้าน"

"หา...คะ?" ฉันเพิ่งได้เงยหน้าจากกระดาษตอนได้ยินเสียงคุณ
เตชินท์นี่แหละ

"ผมถามว่าทำไมยังไม่กลับบ้าน" เขาลดเสียงลงแล้วเดินตรงมา
ที่โต๊ะทำงานของฉัน "น้ำมันจะท่วมแล้วนะ ช่างนอกมีดแล้วด้วย"

"งั้นเหอะคะ" ฉันหันไปทางด้านหลังซึ่งเป็นกระจกสีชา มองยังเง
ช่างนอกก็มีตสนิท "ตายจริง ฉันทำงานเพลินไปหน่อยนะคะ"

"คุณทำงานอะไร"

"เอ่อ ช่วยตรัยนิดหน่อยค่ะ พอดีเขามือเขียน ฉันเลยอาสาช่วย"
เขาก็้มลงมองปีกเอกสารบนโต๊ะทำงานของฉัน และฉันก็เพิ่งเงย
หน้ามองเขาตรงๆ รู้สึกว่าผิวจะคล้ำขึ้นกว่าเมื่อเข้านิดหน่อย แต่ดูใน
สนามกอล์ฟคงแรงไม่เบาเลย แต่เขาก็ยังดูดีนะ

"คุณกลับบ้านก่อนดีกว่า พรุ่งนี้ค่อยมาทำต่อ เดี่ยวผมไปส่ง"

"อู๊ย ไม่ต้องหรอกค่ะบอส ฉันกลับเองได้"

"บ้านคุณอยู่แถวไหนนะ"

"ถนนเพชรบุรีตัดใหม่ค่ะ"

"อืม เดี่ยวผมไปส่ง"

"ไม่ต้องค่ะ ฉันขึ้นรถเมล์กลับเองได้ แค่พุ่มเดียวเองรถเมล์ยังมีอีกเยอะแยะ ไม่เป็นไรหรอกค่ะ"

เขาล้วงหน้าฉันหนึ่ง เมื่อฉันไม่หลบสายตาที่เท่ากับเป็นการยืนยัน
ความตั้งใจจริงในเรื่องที่พูดออกไปแล้ว เขาถอนหายใจในที่สุด

"งั้นก็ตามใจ ผมจะขึ้นไปทำงานข้างบน คุณก็กลับเดี๋ยวนี้เลย
นะ พรุ่งนี้เช้าค่อยมาทำต่อ"

"ค่ะ ราตรีสวัสดิ์ค่ะบอส"

"ครับ ราตรีสวัสดิ์"

เขาหมุนตัวออกจากหน้าโต๊ะทำงานของฉัน ไม่ได้ยินเสียง
สลิปเปอร์แล้ว แต่ไฟตรงแซนเดอเลียถูกเปิดไว้จนสว่างทั่ว แสงนวล
ตาส่องมาให้ฉันเห็นจากมุมที่นั่งอยู่ ฉันลงมือรวบเอกสารแยกไว้เป็น
กองๆ เพื่อสะดวกต่อการมาทำต่อในวันพรุ่งนี้แล้วเก็บข้าวของส่วนตัว
เป็นลำดับถัดไป...กลับบ้านดีกว่า

ฉันเดินออกมาจากห้องทำงาน อดเงยหน้าขึ้นไปมองบนชั้นลอย
ไม่ได้ แสงไฟจากด้านบนถูกเปิดใช้งานอย่างเต็มที่ ส่วนฉันก็เดินปิด
ไฟชั้นล่างจนครบหมดทุกดวงตามที่ตรัยสั่งแล้วจึงออกจากสำนักงาน
ไปโดยที่ไม่ลืมล็อกประตูด้วย

Results Inc. อยู่ในโครงการหมู่บ้านจัดสรรขนาดใหญ่ เพราะฉะนั้นฉันจึงต้องเดินออกไปหน้าโครงการก่อนจึงจะพบกับป้ายรอรถโดยสาร เมื่อวานตอนที่นั่งแท็กซี่เข้ามาคนขับรถก็ต้องแลกบัตรกับหน่วยรักษาความปลอดภัยหน้าโครงการก่อนจึงจะเข้ามาได้ ส่วนพนักงานของ Results Inc. ทุกคนจะมีบัตรพนักงานเพื่อแสดงตัวก่อนเข้าโครงการทุกครั้ง ฉันก็เพิ่งมีบัตรชั่วคราวที่พี่รองออกไว้ให้เหมือนกัน

อีกไม่เกินสองร้อยเมตรก็จะถึงประตูหน้าของโครงการแล้ว ฉันหายใจลึกเพื่อสูดกลิ่นดอกบีบที่ปลูกไว้ข้างถนน โครงการนี้ปลูกต้นไม้ใหญ่ไว้ตามทางเดินและสวนหย่อมในโครงการมากมาย เสียงทรีดหิ้งเรไรดังกังวานและมันจะเจียบเสียงลงเมื่อมีรถผ่านมาสักคัน ฉันเดินช้าๆ ไม่เร่งรีบเพราะรู้สึกเย็นสบายและกำลังผ่อนคลายกับกลิ่นหอมอ่อนๆ จนกระทั่งเสียงรถยนต์ที่กำลังแล่นมาทางด้านหลังดึงความสนใจของฉันไว้ เพราะจู่ๆ รถฮอนด้าซีอาร์วีสีควีนบูทรีก็มาหยุดลงข้างฉัน

กระจกรถคันนั้นถูกเลื่อนลง ฉันพยายามทรีตามอง ถึงแม้ว่าจะมีไฟข้างทางเดินเป็นระยะ แต่ฉันก็ไม่คุ้นกับรถซีอาร์วีคันนี้ และที่มั่นใจได้คือฉันไม่รู้จักใครอีกเลยในโครงการบ้านจัดสรรแห่งนี้

"หทัยภัทร ขึ้นรถ..."

แต่ฉันจำเสียงนี้ได้ "บอสมีอะไรเธอคะ"

"ขึ้นรถ ผมจะไปส่งคุณ" ฉันกำลังจะอ้าปากโต้แย้ง "ไม่ ผมไม่อยากจะเถียงกับคุณตรงนี้ ขึ้นรถมาก่อน"

นั่นเป็นคำสั่งมากกว่าคำขอร้อง และฉันไม่อยากขัดใจเจ้านายในวันแรกของการทำงานแน่ ฉันจึงจำเป็นต้องเปิดประตูรถของเขาแล้วขึ้นไปนั่ง จากนั้นเขาก็ขับตรงดิ่งไปทางประตูโครงการทันที

"ขอบคุณที่ไม่เถียง ที่ผมตัดสินใจตามคุณออกมาก็เพราะไม่อยากมานั่งเสียใจภายหลังหากเกิดเรื่องไม่ดีกับคุณ"

ฉันหันไปมองหน้าด้านข้างของเขาทันทีที่ประโยคนั้นจบลง ผู้ชายคนนี้เป็นคนดีเหมือนที่พี่รอรอพูดไว้จริงๆ ฉันมัวแต่ซาบซึ้งใจจนลืมคำขอบคุณไปเสียสนิท

นั่งรถกับเจ้านายมีแต่ความอึดอัด ฉันนั่งนิ่งเป็นรูปปั้น ส่วนเขาก็ไม่พูดอะไรเหมือนกัน เราสองคนนี่เหมือนกันอย่างหนึ่งคือเป็นคนไม่ช่างพูด หากปล่อยให้ได้อยู่ด้วยกันทั้งวันห้องทั้งห้องคงมีแต่ความเงียบภายในรถของเขามีกลิ่นน้ำหอมอ่อนๆ ความจริงนั่งรถเจ้านายก็สบายกว่ารถสาธารณะ โชคดีที่เขาตามออกมา

"โชคดีที่ผมตามคุณออกมา" เขาพูดประโยคที่ฉันเพิ่งคิด ฉันตกใจจนหันไปมองหน้าของเขา "ดูสิ ฝนเริ่มตกแล้ว ถ้าคุณกลับเองต้องเปียกแน่"

จริงด้วย ฝนกำลังเริ่มโปรยปราย มันทำให้ฉันยิ้ม "ขอบคุณนะคะ"

แล้วเราก็เงียบต่อไปอีก จากที่เริ่มโปรย ตอนนี้สายฝนเริ่มเปลี่ยนเป็นกระหน่ำอย่างรุนแรงลงมาบนกระจกรถ และไม่ต้องสงสัยว่าสิ่งที่จะตามมาคือเหตุการณ์ที่ทำให้เราได้อยู่ด้วยกันสองต่อสองนานขึ้นอีก...บางที่ฉันอาจจะเริ่มชอบฝนขึ้นมานิดๆ แล้วก็ได้

"รถติด" เขาพูดแล้วดึงเบรคมือขึ้น

"ขอโทษนะคะที่ทำให้เสียเวลา"

"ไม่เป็นไรหรอก รถติดนะเป็นเรื่องธรรมดาไปแล้ว อีกอย่างวันนี้ผมเองที่เป็นคนโชคไม่ค่อยดี ทำอะไรก็ติดขัดไปหมด"

"เรื่องงานเหรอคะ"

"อืม ตกงโปรเจกต์ผงซึกฟอกก็บิวไปแล้ว เขาไปจ้างบริษัทใหญ่กว่าเราทำ" เขาพูดด้วยน้ำเสียงเศร้า สายตามองตรงไปข้างหน้า

"ไม่เป็นไรหรอกคะ เดี่ยวก็มีงานเข้ามา ตอนนี้มีอยู่ก็สามงานวิจัยแล้วไม่ใช่เหรอคะ"

"เราเคยทำอย่างต่ำทำงานวิจัยนะ"

แสดงว่าช่วงนี้งานลดลงสินะ "เศรษฐกิจไม่ดี งานทุกอย่างก็เลยชะงักไปหมด"

"ใช่"

เป็นบทสนทนาที่เหมาะสมสำหรับเจ้านายกับลูกน้องจริงๆ แต่มันก็ช่วยทำให้รถไม่เงียบเกินไป เขาเริ่มขยับรถตามคันข้างหน้าไปเรื่อยๆ

คุณเตชินท์มาส่งฉันจนถึงหน้าอพาร์ทเมนต์ ตอนนี้ฝนหยุดตกไปแล้ว เขาเงยหน้ามองที่พักของฉันผ่านกระจกหน้าของรถ ฉันยกมือไหว้ขอบคุณเขาอย่างที่คุณน้องควรปฏิบัติต่อเจ้านาย แต่เขามัวแต่มองโน่นนี่โดยที่ไม่ได้ใส่ใจกับฉันเลย

"คุณไม่ต้องใส่กระโปรงไปทำงานก็ได้นะ ใส่กางเกงน่าจะเดินทางสะดวกกว่า แล้วที่นี่เป็นอพาร์ทเมนต์รวมหรือ"

"ใช่ค่ะ"

"อยู่มานานรึยัง"

"ตั้งแต่เรียนปริญญาโท..."

"อยู่กับใคร"

"คนเดียวค่ะ"

เขาพยักหน้ารับรู้ เมื่อเขาไม่มีคำถามอะไรอีก ฉันจึงลงจากรถแล้วเดินเข้าบริเวณของอพาร์ทเมนต์ มีนักศึกษาชายสามคนนั่งคุยกันอยู่บนรถมอเตอร์ไซด์ของพวกเขาที่จอดไว้ด้านหน้าร้านสะดวกซื้อ ทุกคนสูบบุหรี่ควันโขมงไปหมด เสียงผิวปากดังหวีดหวิวขึ้นแทบจะเป็นธรรมชาติเสียทีเดียว แต่เมื่อเราไม่ใส่ใจพวกเขาทำอะไรเราไม่ได้ ฉันยกมือขึ้นปิดจมูกแล้วรีบจำเข้าประตูของอาคารไป

หลังจากอาบน้ำเสร็จฉันก็ลงมาข้างล่างอีกรอบเพื่อหาอาหารค่ำ

รับประทาน ตอนนี่ฝนหยุดตกแล้ว ร้านก๋วยเตี๋ยวหน้าพาร์ตเมนต์
จึงเอาโต๊ะมาวางบนฟุตบาทข้างถนน แต่ฉันตั้งใจจะซื้อไปทานบนห้อง
จึงไม่กังวลกับเรื่องหาที่นั่งนั่ง เมื่อสั่งก๋วยเตี๋ยวเสร็จก็หลบเข้าไปใน
ร้านสะดวกซื้อก่อนเพื่อว่าจะหาของกินไปเก็บไว้ในตู้เย็น

เสียงพนักงานตะโกนต้อนรับดังตั้งแต่ฉันยังไม่ได้เข้าไปทั้งตัว
แผงหนังสือตั้งอยู่ฝั่งซ้ายมือติดกับตู้ไอศกรีมและน้ำอัดลม สายตาของ
ฉันไปปะทะหนังสือเล่มหนึ่งซึ่งหน้าปกคล้ายกับนิตยสารที่ฝังมือเข้ามา
ในห้องทำงาน... 'How to Love' ตัวหนังสือหนาสี่ชมพูสะท้อนแสง
แทบจะพุ่งชนสายตาของฉัน สมองสั่งให้เดินเข้าไปหาแล้วหยิบหนังสือ
เล่มนั้นขึ้นมา

'นิตยสารที่มีผู้หญิงเฝ้ารอมากที่สุดของประเทศไทย หนังสือ
สาวทุที่ให้คำแนะนำผู้หญิงตั้งแต่หัวจรดเท้าโดยเฉพาะเรื่องความรัก
...มาตามโรซี่ คอลัมน์นิสต์ผู้นั่งอยู่กลางใจของหญิงสาวทั่วประเทศ'

ช่างเป็นคำโฆษณาที่เยอหยิ่งและหลงตัวเองไม่น้อยเลย ฉันพลิก
หน้ากระดาษในมือไปมา ช่างในนั้นมีรูปนายแบบและนางแบบที่วาง
ท่าต่างๆ ประกอบเนื้อหาของบทความ ให้ตายเถอะ หนังสือประเภท
นี้ไม่เคยทำให้ฉันรู้สึกอยากอ่านขึ้นมาเลย แล้วเว็บหนึ่งเสียงเล็กๆ ใน
สมองของฉันก็พูดขึ้นมาว่า...มิน่า เธอถึงยังอยู่ตัวคนเดียวไงยะ!

บทที่ 4

เช้าวันใหม่เริ่มต้นด้วยการมาถึงที่ทำงานตอนแปดโมงสี่สิบนาที
นี่ฉันออกจากห้องซักว่าเมื่อวานแค่ลิปห้านาทีเองนะ ทำไมผลลัพธ์
มันถึงได้แตกต่างกันมากมายถึงเพียงนี้ ร่างกายอันสะบักสะบอมและ
หน้าตาที่ยับเยินของฉันคงสะดุดสายตาของเพื่อนร่วมงานไม่น้อยเลย
พี่รองร้องถึงกับป้อนหน้าเวทนาฉันอย่างสุดกำลัง

"ไปทำอะไรมาหลิว"

ฉันหอบแฮกเพราะวิ่งมาตลอดทางตั้งแต่ลงจากรถประจำทาง
จนมาถึงสำนักงาน ด้วยความกลัวว่าจะไม่ทันเก้านาฬิกา สภาพหัวหู
ตอนนี้คงกระเซอะกระเซิงมาก

"วิ่งมาค่ะพี่... หลิวกลัวสาย"

"โอ้เอ๊ย ตื่นสายหรือ"

"เปล่าค่ะ หลิวออกจากบ้านซักว่าเมื่อวานลิปห้านาทีเอง แต่ทำไม
มาถึงตอนนี้ก็...ไม่รู้"

พี่รองหัวเราะดังก้องกังวานไปทั้งห้อง "โรงเรียนไง มันเป็นเวลา
โรงเรียนเข้าพอดี เด็กนักเรียนนี่แหละที่มีผลกับการจราจรมาก

เข้า นิ่งพักให้หายเหนื่อยก่อนค่อยไปทานอาหารเช้า นี่ผิงกับตริยกียังทานกันอยู่"

ฉันพยักหน้าแล้วค่อยหาเตียงในกระเป๋าก่อนที่จะรวบรวมยาวขึ้นมัดเป็นปมกลางศีรษะ กุญแจสำนักงานนอนอยู่ที่ก้นกระเป๋าค้นจึงหยิบติดมือไปที่ห้องครัวด้วย

เมื่อฉันโผล่หน้าเข้าไป ตริยกำลังยืนอยู่หน้าเครื่องซิงกาแพ่ ส่วนผิงนั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวที่ฉันนั่งเมื่อวาน แล้วคุณเตชินท์ไปไหนนะ หรืออยู่บนชั้นลอย

"หวัดดีจ๊ะ ตริย ขอกาแฟร้อนแก้วหนึ่งได้ไหม"

"ได้เลยครับ กินโจ๊กไหม วันนี้มีโจ๊ก" ฉันพยักหน้า "เชิญบริการตัวเอง ถ้ามันเย็นเกินไปไมโครเวฟอยู่ตรงโน้น"

ฉันเดินเฉียดแผ่นหลังของผิงไปแล้ว แต่เกิดความสงสัยว่าทำไมวันนี้เธอเรียบผิปกติ ฉันจึงถอยหลังมาสองก้าวแล้วเอียงหน้าไปมองเธอใกล้ๆ

"เป็นอะไรสาวน้อย ทำไมวันนี้ไม่ได้ยินเสียงเลย"

ดวงตาของเธอแดงช้ำ แถมไม่ได้แต่งหน้า ซึ่งผิงสงสัยสาวงามประจำออฟฟิศอย่างมาก ด้วยโจ๊กที่วางอยู่ตรงหน้าก็ยังมีโจ๊กอยู่เกือบเต็ม เมื่อฉันถามก็เหมือนไปสะกิดใจของเธอเข้า ผิงเริ่มสะอื้น ส่วนตริยทำหน้าที่เหมือนฉันทำเรื่องยุ่งๆ ให้แล้ว

"หลิวถามทำไม เพิ่งหยุดร้องไปเมื่อสักครู่นี้เอง"

"หลิวไม่รู้นี่นา ขอโทษ..." ฉันนั่งเก้าอี้ตัวที่คุณเตชินท์นั่งเมื่อวานแล้วกุมมือผิง "พี่ขอโทษนะ พี่ไม่รู้ว่าผิงกำลังกลุ้มใจอยู่"

"หลิวบอกเขาที่ลิวอกหักนะไม่ถึงตายหรอก"

"นี่ผิงอกหักเหรอ"

เธอพยักหน้าพร้อมเสียงสะอื้น ตริยหยิบกล่องกระดาษทิชชูแล้ววางปึกลงบนเคาน์เตอร์ ฉันหยิบกระดาษออกมาสองแผ่นแล้วยื่นให้เธอ

"ผู้ชายคนนั้นเป็นใคร"

"พะ...เพื่อนที่เรียนด้วยกันค่ะ"

"แล้ว เอ่อ ออกหักยังไง"

"เขาไม่รักไง" ตรัยโพล่งขึ้นมา

"พี่ตรัยอะ" แล้วผิงก็น้ำตาไหลพราก

ตรัยนี่เป็นผู้ชายประเภทไม่ถนอมน้ำใจผู้หญิงเอาซะเลย พูดตรงจนหน้าตบปากสักที ฉันถลึงตาใส่เขา แต่เขาก็ไม่รู้รู้สึกผิดกับสิ่งที่ตัวเองได้พูดออกไปแล้ว ตอนนั้นฉันเริ่มแปลกใจว่าทำไมผู้หญิงสาวแถมสวยอย่างผิงคนนี้จะยังออกหักได้ แล้วผู้หญิงธรรมดาอย่างฉันล่ะ ชาตินี้จะหาแฟนได้สักคนไหมเนี่ย

ฉันนั่งเอามือลูบไหล่ลูบแขนของผิง แต่ไม่รู้จะพูดปลอบใจเธอยังไงเพราะตัวเองไม่เคยมีประสบการณ์ด้านความรักที่พอจะเป็นที่ปรึกษาของใครได้ ตรัยมีน้ำใจเอากาแฟร้อนมาเสิร์ฟ จากนั้นก็เดินไปหยิบถุงโจ๊ก เทใส่ถ้วย แล้วอุ่นในไมโครเวฟให้ฉันเสร็จสรรพ

"เออล่ะ สองสาวนั่งปรับทุกข์กันไปก่อนก็แล้วกัน ผมจะกลับไปทำงานแล้ว ตามสบายนะเพราะเจ้านายยังไม่เข้าออฟฟิศ"

เขาทำท่าจะเดินออกจากหลังเคาน์เตอร์ ฉันเพิ่งนึกขึ้นมาได้ว่ายังกำพวงกุญแจสำนักงานอยู่ในมือ

"อ้อตรัย หลิวคีนกุญแจ ขอบใจนะ"

"เก็บไว้เถอะ พี่ร้งบีมดอกไม้ใหม่มาให้ผมแล้ว"

ฉันพยักหน้าอย่างเข้าใจ แล้วตรัยก็เดินอ้อมหลังของฉัน ก่อนที่เขาจะผ่านหลังของผิงไปชั่ววินาที ชายหนุ่มก็ยื่นมือใหญ่ออกมาแล้วตบลงไปกลางศีรษะของเธอเบาๆ สองครั้ง ฉันไม่รู้ว่ามีผิงจะรู้สึกยังไงกับสัมผัสนั้น แต่ถ้าเป็นฉัน มันคงอุ่นที่หัวใจไม่น้อยเลย

"เออล่ะ หยุดร้องได้แล้วนะ มาให้พี่กอดทีซี" เราสองคนก้าวลง

จากเก้าอี้ทรงสูงแล้วออกดกกลม "อยากเล่าเมื่อไรค่อยเล่านะ พี่คิดว่า ถ้าได้ระบายมันน่าจะดีขึ้น"

ผิงผล่อออกจากอกของฉันแล้วจ้องหน้าด้วยดวงตาซ้ำ "ผิงดีขึ้นแล้วละ ทำไปได้ อยากไปหลงรักเขาเอง"

"อ้าว นี่ยังไม่ได้เป็นแฟนกันหรือหะ"

ฉันเห็นเธอร้องไห้สะอึกสะอื้นก็คิดว่าคงผูกพันกันมานานจนทำให้ลืมรักครั้งนี้ไม่ได้ แต่เหตุการณ์กลับตาลปัตร ผิงสายน้ำซ้ำๆ แล้วหลบสายตาฉัน

"ยัง แต่ผิงแอบชอบเขามาเป็นเดือนแล้วนะ พยายามทำทุกอย่างที่คิดว่าเขาชอบ แต่มันก็ไม่มีอะไรดีขึ้นเลยพี่หลิว เขา...เขาเพิ่งไปสารภาพรักกับเพื่อนผิงอีกคนเมื่อวานนี่เอง"

แล้วเธอก็ร้องไห้อีกรอบ ส่วนฉันยังงงๆ แต่ก็ยอมให้ยิ้มอ้อมอกอีกครั้ง และยังไม่ทันที่ผิงจะผล่อออกอีกรอบ คุณเตชินท์ก็โผล่พรวดเข้ามาทางประตูห้องครัว เขาชะงักเท่าทันที่พร้อมส่งสายตางงฉัน พยายามขยับไขว่อกให้เขาหลบไปก่อน เจ้านายก็เข้าใจ เขาพยักหน้าให้ชนิดหนึ่งแล้วเดินไปทางห้องทำงาน เออ ฉันนี่ก็ช่างกล้าไล่เจ้าของบริษัทเนอะ

กว่าเหตุการณ์น้ำตานองหน้าจะสิ้นสุด ใจก็ของฉันก็เย็นชืดอีกครั้ง ฉันก็เลยรีบทานอาหารเช้าและกาแฟที่เคयर้อนแก้วนั้นอย่างรวดเร็วเสร็จแล้วก็จัดการเก็บกวาดห้องครัว ส่วนผิงก็กลับไปนั่งประจำโต๊ะทำงานของเธอโดยที่รับประทานอาหารเช้าไปแค่นิดเดียว ในตอนที่ฉันกำลังเช็คคาน์เตอร์ คุณเตชินท์ก็เข้ามาในห้องครัวอย่างกล้าๆ กลัวๆ

"ทุกอย่างโอเคไหม"

ในตอนแรกฉันงงว่าเขาพูดถึงอะไร แต่เมื่อเขาพยักพเปิดไปทางผิง ฉันเลยร้องอ้อ...

"โอเคค่ะ ขอโทษด้วยนะคะ แก้วโม่ครึ่งแล้วฉันยังอยู่ในครัวอยู่เลย"

"ไม่เป็นไรหรอก คุณทำหน้าที่อยู่นี่นา"

"หน้าที่อะไรคะ"

"เพื่อนร่วมงานที่ดี" เขายิ้มอย่างให้กำลังใจ "โชคดีที่มีคุณอยู่ด้วย เพราะถ้าเป็นผมกับตรัยคงทำอะไรไม่ถูกแน่ ส่วนพี่รงก็เจ้าน้ำตากว่า ผิงซะอีก แกก็เลยไม่อยากเข้ามายุ่ง"

"งั้นเธอคะ แต่ฉันก็ไม่ได้เก่งอะไรหรอกนะ แค่ให้ยิ้มอ้อมกอดเท่านั้นเอง ฉันคิดว่าบางทีคนเราก็ต้องการไอยู่นจากใครสักคนเพื่อทำให้เรารู้สึกปลอดภัย..."

เขาส่งสายตาวางที่ฉันไม่เคยเห็นมาให้ แต่ฉันไม่รู้หรอกว่ามันหมายความว่ายังไง รู้เพียงว่ามันทำให้ใจระตุกแถมพานจะทำอะไรไม่ถูกด้วย ฉันจึงพยายามตัดบทโดยการขอตัวกลับไปยังห้องทำงาน

"พี่หิวเอาอันนี้ไปอ่านเถอะ ผิงคงไม่ต้องใช้มันแล้วละ"

เธอวาง How to Love ลงบนโต๊ะทำงานของฉันก่อนที่จะจะกลับบ้าน ฉันไม่รู้จะปฏิเสธยังไงกับคนที่กำลังเสียใจอย่างหนัก เลยแค่กล่าวคำขอใจแทน

"กลับบ้านดี ๆ นะ"

เธอพยักหน้ารับแล้วเดินคอดกออกจากห้องไป

"เดี๋ยวก็หาย สามเดือนเป็นที่อาการอย่างเนี่ย"

"จริงหรือตรัย ผิงเป็นบ่อยเธอ"

"บ่อย เดี่ยวหิวฟันโปรเขาก็จะร้องอีกรอบ คอยดูสิ"

ปลายเสียงสับคัลลายพุดเยาะ ฉันว่าบางทีตรัยก็แปลกๆ นะ ตอนนี่วลาลีบเจ็ดนาฬิกาห้านาทีก็หมดเวลาทำงานแล้ว ถ้าฉันจะเอานิยายสารขึ้นมาอ่านก็คงไม่ผิดระเบียบอะไร ฉบับนี้เป็นฉบับใหม่กว่าที่ฉันไปเปิดดูที่ร้านสะดวกซื้อเมื่อคืน ไม่รู้อะไรจิตใจให้เปิดหาคอแล่มซ์ของมาตามโรซึ่งจนพบ ฉันพยายามตั้งใจอ่านอย่างจริงๆ จังๆ

คอลัมน์ทำอะไรให้เรามอง
เรามากกว่าเพื่อนร่วมงาน... จาก
ผู้ตอบแบบสอบถามของนิตยสาร
How to Love พบว่า ผู้หญิงใน
วัยทำงานกว่า 67% เคยมี
ประสบการณ์แอบรักเพื่อนร่วมงาน
บรรยากาศคลาสสิกของนิยาย
รักโรแมนติก แเบ็กกราวนด์สวยๆ
ชายหนุ่มผู้แสนสง่าและหญิงสาว
ผู้อ่อนหวานมักพบรักกันใน
ที่ทำงานเสียเป็นส่วนใหญ่ มาตาม
ไม่ได้เจาะจงเฉพาะที่ทำงานใน
ลักษณะของออฟฟิศเท่านั้นนะ
แต่มาตามครอบคลุมถึงทุกสถาน
ที่ที่ก่อให้เกิดงานต่างหาก รู้ไหม
เพราะอะไร ทำไมความรักจึงมัก
เกิดขึ้นในเวลาทำงาน

ก็เพราะการทำงานมักจะเป็น
เรื่องของการทุ่มเทกำลังกาย
กำลังใจ กำลังสมองของคนหลาย
คนร่วมกันเพื่อให้งานที่ทำบรรลุ
วัตถุประสงค์ ซึ่งในระหว่างที่
ทำงานนั้นแหละมันจะเกิดพลัง
เกิดอารมณ์ความรู้สึก และเกิด
เรื่องราวต่างๆ ขึ้นมากมาย เมื่อ
คนสองคนได้มีโอกาสใช้เวลาร่วม

กันมากๆ มันก็จะเกิดความผูกพัน
แล้วถ้าหากมีฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดเปิดใจ
ขึ้นมาแล้วละก็... ไปง! ความรักก็
มักจะตามมาตอมนั้นแหละ

ผู้หญิงที่อ่อนไหวมักจะตก
หลุมรักผู้ชายในที่ทำงานเพียง
เพราะได้เห็นตัวตนที่แท้จริงของ
เขาแล้วเกิดความประทับใจ เรียก
ว่ามันคลิกกันโดยไม่ทันตั้งตัว
หรือบางคนทนพิษความเหงาไม่ได้
ก็อาจจะหลงรักคนที่เห็นหน้ากัน
ทุกวัน...ไม่ผิดหรอก ความรักไม่มี
อะไรผิด แต่ปัญหามันอยู่ที่ว่าหาก
เราเกิดหลงรักใครในที่ทำงานแล้ว
ทำอะไรให้คนที่เราสนใจมอง
เราเป็นมากกว่าเพื่อนร่วมงาน...

- แสดงออกให้เห็นความ
แตกต่างระหว่าง 'เขา' กับ 'เพื่อน
ร่วมงาน' มนุษย์ทุกคนชอบเป็น
คนพิเศษ เขาจะรู้สึกว่าคุณค่า
ของคุณค่าเมื่อมีคนมาให้ความสนใจ
กับเขา แต่อย่ามากเกินไปจน
น่าเกลียด พยายามทำให้เป็นเรื่อง
ของความลับเล็กๆ ระหว่างคุณกับ
เขาสองคน...มันจะโรแมนติก
มากกว่าก ก เช่น ยื่นปากกาให้เขา

ก่อนจะเข้าห้องประชุมพร้อมกัน
พูดให้กำลังใจเขาในการทำงาน
หรือแอบวางของขวัญชิ้นเล็กๆ ใน
โอกาสสำคัญบนโต๊ะทำงาน

- วางตัวให้ดีให้เขาเห็นว่าคุณ
เป็นคนโสดสนิท อย่าทำตัวเป็น
คนเจ้าเสน่ห์ที่หวานเสน่ห์ไปทั่ว
ที่ทำงาน ไม่มีใครชอบเป็นตัวเลือก
ของคนอื่น หากคุณมั่นใจว่าคุณ
รักเขา จงทำดีกับเขา อย่าใช้คนอื่น
เป็นเครื่องมือเพื่อให้เขาหันมา
สนใจคุณ

- หากถึงเวลาที่ต้องสารภาพ
ขอให้ใช้ความจริงใจเป็นที่ตั้ง

บอกเขาไปว่าคุณรักเขาตอนไหน
เพราะอะไร และพร้อมจะปรับตัว
เพื่อไม่ให้ความรักกระทบกับ
หน้าที่การงาน ซึ่งเป็นวิธีที่จะช่วย
ให้คุณและเขาได้มีโอกาสกำหนด
ขอบเขตหรือพื้นที่ส่วนตัวของกัน
และกันในที่ทำงานได้ด้วย

ริจะรักเพื่อนร่วมงานต้อง
เข้าใจบทบาทและหน้าที่ของเขา
และเราก่อน อย่าให้เรื่องรักไป
กระทบกับเรื่องงานจนร้าวรานทั้ง
หัวใจและอนาคต รักษาสมดุลใน
ชีวิตให้เป็นแล้วคุณจะเป็นสุข...
เชื่อมาตามลิ!

ฉันยิ้มกับสำนวนสรวลสวายของมาตามโรซี่ มีนาผู้หญิงโดยเฉพาะ
สาวออฟฟิศจึงติดใจคอลัมน์ของเธอกันนัก สำนวนหยิกแกมหยอก ถ้า
เปลอคงมีตอกย้ำและซ้ำเติม มันช่วยกระตุ้นคนอ่านให้อยากรู้ อยากเห็น
ได้มากที่สุดทีเดียว

"จะกลับรียัง ผมเสร็จงานแล้ว กลับด้วยกันเลยไหม"

"อ๊ะ ดะ...ได้ โทษที มัวแต่อ่านอันนี้เพลินไปหน่อย"

"หยิบติดมือไปอ่านที่บ้านก็ได้ ตอนนี่ผิงยังเฮิร์ตอยู่ คงอน
หนังสือไปอีกพักใหญ่ๆ แหละ"

ความจริงตรัยค่อนข้างจะรู้เรื่องผู้หญิงดีนะ ไม่รู้สิ ฉันรู้สึกว่
เขาเข้าอกเข้าใจผู้หญิง เพียงแต่ว่าบางทีพูดตรงไปสักหน่อย ถ้าไม่ถือสา

คำพูดจิกกัดของเขามากนัก ตรัยก็นับว่าเป็นผู้ชายที่น่าคบคนหนึ่งเลย
ฉันเก็บข้าวของส่วนตัวแล้วคล้องกระเป๋าเข้าที่หัวไหล่ซ้าย ส่วนมือขวา
ก็หยิบนิยายสารคดีมือไปด้วย

เมื่อเราออกมาจากห้องทำงานก็เห็นแสงไฟที่ห้องของคุณเตชินท์
ยังคงสว่างอยู่ ตรัยเลยตัดลึนใจเปิดไฟในครัวทิ้งไว้ให้เจ้านายดวงหนึ่ง
แล้วเราก็กำลังจะเดินไปที่ประตูสำนักงาน ในตอนที่ฉันกำลังจะเปิด
ประตูนั้น กระจกก็สะท้อนภาพเขาให้เห็น คุณเตชินท์ยืนเกาะราวเหล็ก
ตรงตำแหน่งที่ฉันเกือบตกบันไดเมื่อวาน ฉันหันกลับไปมองโดย
อัตโนมัติที่ตรัยยืนเยื้องอยู่เบื้องหลัง เมื่อเราสบตากันเขาก็ถามขึ้น
"จะกลับกันแล้วหรือ"

"ค่ะ/ครับ"

"โชคดี" เขาอวยพรแล้วหมุนตัวกลับเข้าไปข้างใน

ฉันคิดว่าเขาคงอยู่ทำงานต่อ ส่วนตรัยกับฉันก็เดินช้าๆ เคียง
คู่กันไปตามริมทางเท้า ช่วงเย็นแต่ยังไม่ค่ำแบบนี้คนในหมู่บ้านออก
มาวิ่งบ้าง เดินบ้างเพื่อออกกำลังกาย เด็กบางคนมีพี่เลี้ยงเดินตามใน
ขณะที่ตัวเองปั่นจักรยานเร็วจี๋ ลมเย็นหอบเอากลิ่นดอกป๊อบมาอีกแล้ว
ดูเหมือนฝนจะทำอะไรมันไม่ได้มากนัก ถึงจะร่วงไปเพราะแรงลมหรือ
แรงฝน แต่ที่อยู่บนต้นนั้นก็ยังมีช่อดอกอีกหลายช่อ สีขาวของดอกตัด
กับใบสีเขียวมอมดูแล้วเพลินตาดี

"ชอบดอกป๊อบหรือ ที่บ้านบอสมีหลายต้นเลย"

ฉันขมวดคิ้ว บริเวณรอบๆ บริษัทฉันไม่เห็นต้นป๊อบสักต้น "อยู่
ตรงไหนหรือ"

"อยู่ในรั้วบ้าน ไม่ได้อยู่ในบริเวณบริษัทหรอก"

"บอสมีบ้านอีกหลังหรือ หลิวคิดว่าบอสนอนที่ออฟฟิศซะอีก"

"เปล่า บ้านบอสก็อยู่หลังตึกออฟฟิศนั่นแหละ แต่ต้องเดินไป
ชะเง้อคอยที่ริมรั้วถึงจะมองเห็น"

How to Love... ผูกใจรัก

46

ฉันนึกถึงเมื่อวานตอนเช้าขึ้นมาทันที มีนาเขาจึงเดินออกมาจากรั้วที่ข้างอาคาร มีเรื่องที่ผมได้รู้มากมายไปหมดในแต่ละวัน ทั้งเรื่องดี ร้าย รวมถึงเรื่องที่ทำให้ประหลาดใจ แต่ทุกเรื่องก็เป็นสิ่งใหม่สำหรับฉันที่ต้องเรียนรู้เกี่ยวกับที่ทำงานใหม่และเพื่อนใหม่ ฉันดีใจนะที่ตกลงใจมาทำงานที่นี่

บทที่ 5

พรุ่งนี้เป็นวันทำงานวันที่สี่ของสัปดาห์ เหลือวันศุกร์อีกวันฉันก็จะได้หยุดพักผ่อนในวันเสาร์และอาทิตย์ ชีวิตก็มีแค่นี้เอง ซ้ำๆ วันเวียนไปเรื่อยๆ จนเราแก่ตาย...

ฉันนอนคว่ำบนเตียงในห้องของตัวเองพร้อมกับนิตยสาร How to Love อดคิดไม่ได้เลยว่าการแต่งตัวก็อาจจะเป็นทางออกหนึ่งสำหรับการลดความเบื่อหน่ายในชีวิต นางแบบสาวน้อยหน้าตาน่ารัก แต่งตัวตามสไตล์ต่างๆ ในหน้านิตยสาร ตอนแรกฉันดูผ่านๆ แต่เมื่อนานไปก็เริ่มเห็นว่ามันก็สวยดี

"สร้อยลูกปัดหินสีน้ำทะเลเล็กใส่กับเสื้อสีฟ้าแขนสั้นมีผ้าลูกไม้ สีขาวแต่งตรงسابเสื้อ จะเลือกใส่กับกางเกงหรือกระโปรงสั้นก็ได้ เอ๊ะ...เรามีสร้อยแบบนี้ี่นา"

ฉันลุกขึ้นจากเตียงแล้วเดินไปที่โต๊ะเครื่องแป้งเล็กๆ ที่มีกล่องใส่เครื่องประดับวางอยู่ตรงนั้น ฉันเปิดกล่องแล้วใช้นิ้วชี้ของที่อยู่ในนั้นอย่างนุ่มนวล

"อยู่ไหนนี่...เจอแล้ว"

แต่สร้อยของฉันไม่ได้เป็นสีน้ำทะเลลึก มันเป็นสีเขียวอ่อนสลัว
เข้มไล่เฉดสีเขียวทั้งเส้น ฉันยกขึ้นมาทาบที่หน้าอกของตัวเอง ไม่ได้
ใส่มานานแล้ว พຽງนี้จะลองเอามาใส่ดู แต่ชุดนอนที่กำลังใส่อยู่ตอนนี้
ช่างไม่เข้ากับสร้อยเอาซะเลย ฉันจึงหยิบสร้อยติดมือไปที่ตู้เสื้อผ้าแล้ว
เลือกหาเสื้อเชิ้ตสีเขียว

"เขียวเธอ จะมีหม่นน้ำ อืม ตัวนี้เป็นไง"

มันเป็นเสื้อที่เหมาะใส่เที่ยวมากกว่าใส่ทำงาน แขนตุ๊กตาจะ
น่ารักเกินไปไหมนะ ดูไม่ค่อยเหมาะกับสาวออฟฟิศเอาซะเลย แต่
สามวันที่ผ่านมาฉันก็ไม่เห็นลูกค้าเข้ามาติดต่องานนอกจากคนใน
ออฟฟิศเองที่เห็นหน้ากันทั้งวัน อีกอย่างเสื้อแบบนี้ผิงก็ใส่เหมือนกัน
คิดไปคิดมาฉันก็เริ่มไม่มั่นใจ เลยใส่มันกลับเข้าไปในตู้เสื้อผ้าอีกครั้ง

เรื่องแต่งตัวว่ายากแล้ว แต่แต่งหน้านั้นยากกว่า คอลัมน์นิสต์ใน
นิตยสาร How to Love แนะนำวิธีง่ายๆ สำหรับสาวออฟฟิศที่มี
เวลาในการแต่งหน้าไม่มากนัก

"ไม่จำเป็นต้องเพอร์เฟกต์ แต่ก็เรียบหรูดูมีสไตล์ได้ เน้นสิ่งที่
คุณต้องการให้เด่นเพียงอย่างเดียวอย่างใดอย่างหนึ่ง หากอยากถ่ายทอดความ
ในใจ เลือกแต่งตาให้สะดุด แต่ถ้าต้องการดึงเสน่ห์ยั่วชวนของคุณ
ให้โดดเด่นก็เลือกทาลิปสติกสีสะกดอารมณ์" ฉันถอนใจยาวเมื่ออ่าน
คำปรัยของคอลัมน์นั้นจบ "จะบอกตรงๆ ไม่ได้รีงนะ ต้องให้เดา
เอาเองอย่างนี้ แล้วถ้าเดาไม่ถูกมันจะออกมาเป็นยังไงล่ะ"

ฉันปนแต่ก็ยังอ่านต่อ จนเปิดไปถึงหน้าคอลัมน์ของมาตามโรซี่
ฉันอ่านซ้ำเรื่องความรักในที่ทำงานอีกรอบ ตั้งใจอ่านกว่าช่วงเย็นที่ผ่าน
มาแล้วถึงกับหัวเราะไปด้วย มาตามก็พูดถูกนะ ถ้าชีวิตของเรามีแต่
การทำงานแล้วมันจะเจอใครล่ะ ก็ต้องเจอแต่คนในที่ทำงานนั่นแหละ
...อันที่จริงความรักในที่ทำงานก็เป็นเรื่องไม่ไกลตัวเลย แล้วจู่ๆ หน้า
คุณเตชินท์ก็โผล่พรวดขึ้นมาในจิตสำนึก ฉันร้องฮึบแล้วก้มหน้าขีด

หนังสือทันที

รอยยิ้มมุมปากที่ดูลึกกลับ อ้อมแขนแข็งแรง และก้ามเนื้อหน้าอก ที่ตั้งเปรี๊ยะอยู่ภายใต้เสื้อโปโลนั้นมันทำให้ใบหน้าของฉันร้อนวูบวาบ ขึ้นมาทันที นี่ฉันกำลังคิดไม่เชื่อกับเจ้านายของตัวเองอยู่หรือเนี่ย ไม่ได้ๆๆ ห้ามคิดแบบนั้นนะ ฉันคว้าหมอนมาแล้วกึ่งตัวกอดมันแน่น จากนั้นก็นอนหยามมองเพดานห้อง แต่หน้าคุณเตชินท์ก็ยังอยู่ ...หากห้ามความรู้สึกไม่ได้ก็ไม่ต้องห้ามมันแล้ว ฉันจะลวนลาม คุณทางความคิดล่ะนะ ถึงยังไงฉันก็อยู่คนเดียว ไม่มีทางที่จะมีใคร รู้ความคิดของฉันได้...

อิม...คุณเตชินท์เป็นผู้ชายมาดนิ่งแบบที่ฉันชอบ เขาไม่เหมือนเพื่อนใหม่มหาวิทยาลัยที่หึง巴巴อและไม่มีมาด พวกนั้นเหมือนเด็กผู้ชายที่ชอบวิ่งวุ่นทั้งวัน แถมยังไม่ค่อยมีความรับผิดชอบ พอต้องทำงานกลุ่มเมื่อไรก็มีแต่พวกผู้หญิงนี้แหละที่ช่วยทำให้ แต่คุณเตชินท์ไม่ได้เป็นแบบนั้นแน่ เขามีความเป็นผู้นำ มีความรับผิดชอบสูง เป็นกันเองกับลูกน้อง แถมยังจิตใจดี คิดถึงคนอื่นเสมอ เรื่องที่เขาอุทิศสําหรับตามฉันออกมาเพื่อพามาส่งถึงที่พักนั้นก็ทำให้ฉันรู้สึกดีกับเขาไม่น้อยเลย นั่นมันอาจจะจะเป็นสิ่งที่เขาทำกับลูกน้องทุกคนซึ่งไม่ได้มีอะไรพิเศษสำหรับฉันคนเดียว แต่เรื่องบนบานได้...ฉันขอเก็บมันไว้เป็นเรื่องโรแมนติกส่วนตัวระหว่างฉันกับเขาสองคนได้ไหมนะ แล้วจะมีอีกสักครั้งไหมที่ฉันได้เข้าไปอยู่ในอ้อมแขนนั้นอีก

"บ้าๆๆๆ คิดอะไรบ้าๆ" ฉันนอนดิ้นไปมาจนเตียงสะเทือนไปหมด

(ติดตามอ่านได้ในฉบับเต็ม)